

VZESTUP DRAKŮ

SÁGA KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ — KNIHA PRVNÍ

MORGAN RICE

Morgan Rice

Vzestup Draků

Серия «Králové a Čarodějové», книга 1

Аннотация

Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy Čarodějova prstenu již není pro co žít, pak jste na omylu. V příběhu VZESTUP DRAKŮ přichází Morgan Rice s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chrabrosti, cti, kuráže, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce... Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto MattosBestseller číslo jedna! Autorka bestselleru číslo jedna, Morgan Rice, přichází s novou epickou fantasy ságou: VZESTUP DRAKŮ (KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ – Kniha první) . Kyra, 15, sní o tom stát se známým bojovníkem, stejně jako její otec, i když je jedinou dívkou v tvrzi, plné chlapců. Svádí vlastní souboj s tím, aby se jí podařilo porozumět její vzvláštní dovednosti, tajemné vnitřní síle, a uvědomuje si, že je jiná, než ostatní. Je před ní skrýváno tajemství o jejím narození a o věštbě, do které je zahalena, a tak se snaží přijít na to, kým vlastně je. Když Kyra dospěje a místní Lord se rozhodne, že se jí zmocní a odvede si ji, její otec ji chce provdat, aby ji tak zachránil. Ale Kyra odmítá a vydá se na svou vlastní

cestu do nebezpečného lesa, kde se setká se zraněným drakem – a podnikne tak celou řadu událostí, které navždy změní celé království. Patnáctiletý Alec se zatím obětuje pro svého bratra, místo kterého se nechá naverbovat a je odvezen na voze směrem k Plamenům, zdi z ohně, která je sto stop vysoká a která brání vstupu armádě skřítků z východu. Na druhé straně království se žoldněř Merk pokouší opustit svou temnou minulost a přejít přes les až k Věži, aby se tam stal Hlídačem a pomohl strážit Ohnivý Meč, magický zdroj síly království. Ale skřítkové se chtějí k Meči také dostat – a připravují ohromnou invazi, která má království navždy zničit. Se svou silnou atmosférou a ucelenými postavami je VZESTUP DRAKŮ ohromující ságou o rytířích a bojovnících, králech a Lordech, o cti a udatnosti, kouzlu, osudu, nestvůrách a dracích. Je to příběh lásky a zlomených srdcí, zklamání, tužeb a zrady. Je to vrcholná fantasy, která nás zve do světa, na který už nikdy nezapomeneme, do světa, který osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ – Kniha druhá – bude již brzy dostupná. VZESTUP DRAKŮ je úspěchem – hned od samotného začátku.. Je to mimořádná fantasy.. a začíná, jak se očekává, kdy jeden hrdina bojuje a hladce vstoupí mezi širší okruh rytířů, draků, kouzla a nestvůr, a také osudu.. Najdeme zde všechny požitky bujně fantasy, od vojáků a bitev, až k rozporu se sobě samými.. Doporučená volba pro každého, kdo si umí vychutnat epické fantasy dílo, které je plné silných a věrohodných dospívajících hrdinů.

Midwest Book Review, D. Donovan, eBook Reviewer

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	15
KAPITOLA DRUHÁ	26
KAPITOLA TŘETÍ	35
KAPITOLA ČTVRTÁ	49
KAPITOLA PÁTÁ	63
Конец ознакомительного фрагмента.	78

VZESTUP DRAKŮ

(SÁGA KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ —KNIHA PRVNÍ)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách,

přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„Čtivá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami a tvoří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review (D. Donovan, kritik)

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Zábavná epická fantasy od Riceové (ČARODĚJŮV PRSTEN) nese všechny klasické rysy žánru – silný příběh, který je silně inspirován středověkým Skotskem a jeho historií, a také

dobrý smysl pro popis dvorních intrik.“

—Kirkus Reviews

“Zbožňuji způsob jakým Riceová vytvořila postavu Thora a světa, který jej obklopuje. Krajina i bytosti, které ji obývají, jsou velmi zdařile popsány...Příběh je poutavý. Krátký, ale sladký....Počet vedlejších postav je citlivě nastaven, takže se čtenář nemůže ve vyprávění „ztratit“. Nechybí dobrodružství, ani momenty plné hrůzy, která však nepřekračuje hranice žánru. Kniha je výborná zejména pro čtenáře ve věku mezi 15 až 20 lety... V této knize můžeme rozhodně spatřit počátky něčeho pozoruhodného...”

--San Francisco Book Review

„V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi....Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

„CESTA HRDINY je jednodechová a snadná četba. Konce jednotlivých kapitol vás doslova nutí zjistit, co se stane v kapitole následující a knihu je proto těžké odložit. V knize nalezneme několik málo překlepů, přičemž některá jména jsou

zaměněná, avšak ani jedno nekazí celkový dojem z příběhu. Na konci příběhu jsem měl pocit, že musím mít okamžitě v ruce jeho další část a nakonec to bylo přesně to, co jsem také udělal. Všechny devět dílů Čarodějova prstenu lze v současnosti zakoupit v Kindle store, přičemž Cesta hrdiny je ke stažení zdarma, aby si čtenáři mohli vyzkoušet o čem série bude! Pokud se poohlížíte po rychlé a zábavné četbě na dovolenou, tato kniha krásně splní vaše přání.“

--FantasyOnline.net

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Copyright © 2014 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiiem

vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu vynaložila.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná.

Obrázek na přebalu Copyright Photosani, použit s licencí Shutterstock.com.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ

“Někdy jsou lidé páni svého osudu:
Chyba, drahý Brute, není v našich hvězdách,
Ale v nás samých, protože jsme pouzí přísluhovači.”

--William Shakespeare

Julius Caesar

KAPITOLA PRVNÍ

Kyra stála na travnatém kopci, pod botama cítila tvrdou zmrzlou zem, kolem ní padal sníh, a snažila se ignorovat ten kousavý chlad, zatímco pozvedla svůj luk a zaměřila se na svůj cíl. Přimhouřila oči, zapomněla na zbytek světa kolem – poryvy větru, pokřik vrány v dálce – a přinutila se vidět jen štíhlou břízku, vzdálenou, jasně bílou, nápadně vynikala v krajině nachových borovic. Na čtyřicet yardů, to byl přesně ten druh výstřelu, který její bratři nedokázali, a který nedokázal ani její otec – a který jí dělal o to více odhodlanější – ona, která z nich byla nejmladší, jediné děvče mezi nimi.

Kyra mezi ně nikdy nezapadla. Část z ní si to samozřejmě přála, chtěla dělat to, co od ní bylo očekáváno a strávit čas s ostatními děvčaty, tam, kam patřila, starat se o domácnost# ale někde v hloubce cítila, že to nebylo pro ni. Byla dcerou svého otce, měla duši bojovníka, stejně jako on, a nebude uvězněná mezi kamennými zdmi jejich pevnosti, nepodlehne životu u ohně. Střílela lépe než tito muži – ve skutečnosti již střílela lépe, než otcovi nejlepší lukostřelci – a udělala by cokoli, aby to všem dokázala – a ze všeho nejvíce svému otci – že si zaslouží být brána vážně. Její otec ji miloval, věděla to, ale odmítal v ní vidět, kým opravdu byla.

Kyře se nejlépe nacvičovalo daleko od opevnění, tady na pláních Volisu, o samotě – což jí velmi vyhovovalo, a protože

byla jedinou dívkou v pevnosti plné bojovníků, naučila se být o samotě. Oblíbila si chodit sem každý den, na její oblíbené místo, vysoko na vršek plošiny, vyhlížející na nepravidelné kamenné zdi opevnění, kde nacházela dobré, hubené stromy, které šlo trefit jen stěží. Úder jejích šípů se stal všudypřítomným zvukem, který svou ozvěnou zahalil celou vesnici# ani jeden jediný strom zde nahoře nebyl ušetřen zásahům jejích šípů, jejich kmeny byly zjizvené, a některé ze stromů se už i nakláněly.

Většina z lučištníků jejího otce, jak Kyra dobře věděla, stříleli na myši, které se ukrývali na planinách# když začala poprvé, také to sama zkusila, a zjistila, že je dokázala zabít poměrně snadno. Ale znechutilo se jí to. Byla nebojácná, ale také citlivá, a bezcílně zabíjet živé bytosti v ní vyvolávalo nelibost. Tenkrát se zapřísáhla, že již nikdy nevystřelí na živou bytost – pokud jí nebude hrozit nebezpečí, nebo na ni nebude útočit, jako ti vlčí netopýři, kteří se v noci vynořili ze tmy a létali až příliš blízko opevnění jejího otce. Neměla žádné výčitky z jejich smrti, obzvláště poté, co její mladší bratr, Aidan, utrpěl kousnutí vlčím netopírem, a pak z toho byl půl měsíce nemocný. Kromě toho byli také jedni z nejrychleji se pohybujících stvoření vůbec, a ona věděla, že pokud jednoho trefí, a to především v noci, pak už trefí opravdu cokoli. Jednou při úplňku střílela z věže svého otce celičkou noc, a při východu slunce dychtivě vyběhla, aby nadšeně prohlédla nespočet vlčích netopýřů, kteří se povalovali po zemi, její šípy do nich byly stále zabodnuty, a kolem se shromažďovali vesničané a hleděli na ně překvapenými obličeji.

Kyra se přinutila soustředit se. V mysli si přehrávala výstřel, představovala si sama sebe, jak pozvedává svůj luk, rychle ho natahuje až ke své bradě a bez váhání ho pouští. To opravdové střelení se odehrávalo, jak věděla, ještě před samotným výstřelem. Viděla až příliš mnoho stejně starých lučištníků, čtrnáctiletých, jak natahují svůj luk a váhají – a ona již v ten moment věděla, že jejich výstřel bude marný. Zhluboka se nadechla, pozvedla svůj luk, a v jednom rozhodném pohybu jej natáhla a uvolnila. Ani se nemusela podívat, aby viděla, že zasáhla strom.

Za chvílku uslyšela, jak se skácel – ale to už byla otočená a opět hledala další cíl, ještě vzdálenější.

Kyra uslyšela u svých nohou kňourání a podívala se dolů na Lea, jejího vlka, který vedle ní kráčel jako vždy a třel se o její nohu. Plně vzrostlý vlk, téměř až k jejímu pasu, Leo Kyru chránil tak, jak chránila ona jeho, oni dva byli nerozlučná dvojka v opevnění jejího otce. Kyra nemohla nikam bez Lea jít. Po celou dobu se držel po jejím boku – tedy až na momenty, kdy zkřížili jeho cestu veverka nebo zajíc, v takovém případě byl schopen zmizet i na několik hodin.

“Nezapomněla jsem na tebe, hochu,” řekla Kyra, sáhla do kapsy a podala Leovi zbytek kosti z hostiny. Leo po ní chňapnul a vesele vedle ní vykračoval.

Jak Kyra šla, její dech se před ní vynořoval v mlze, zavěsila si luk přes rameno a dýchala si do dlaní, odřených a studených. Přešla přes širokou, plochou planinu a rozhlédla se. Z této

výhodné pozice viděla celou krajinu, válcovité kopce Volisu, většinou zelené, ale nyní pokryté sněhem, provincie opevnění jejího otce, zasazeného v severovýchodním rohu Království Escalonu. Odtud shora viděla Kyra vše, co se v pevnosti jejího otce dělo, z ptačí perspektivy viděla všechny příchody a odchody vesničanů a bojovníků, další důvod, proč se jí to tu nahoře tolik líbilo. Ráda si prohlížela prastaré kamenné obrysy pevnosti jejího otce, siluety cimbuří a věže, impozantně se tyčící mezi kopci, jako by se táhly donekonečna. Volis byl nejvyšší stavbou v krajině, některé z jeho budov vystoupaly až čtyři poschodí vysoko a byly orámovány úchvatnými řadami cimbuří. Byly zakončeny kulatou věží na odvrácené straně, kaplí pro vesničany, ale pro ni to bylo místo, kam mohla vylézt, vyhlížet do krajiny a být o samotě. Kamenný celek byl obkroužen vodním příkopem, přes který se překlenovala široká hlavní cesta a klenutý kamenný most# ten byl zase obkroužen vrstvami vnějších valů, kopců, příkopů, zdí – místo, jak se patří, pro jednoho z nejdůležitějších bojovníků Krále – jejího otce.

I když byl Volis, poslední pevnost před Plameny, vzdálený od Androse, hlavního města Escalonu, vzdálený několik dnů jízdy na koni, byl i tak domovem mnohým z proslavených bojovníků krále. Také se stal vzorem a místem, které bylo domovem stovkám vesničanů a farmářů, kteří žili v blízkosti jeho zdí a pod jeho ochranou.

Kyra se podívala na tucty malých jílových chaloupek, zasazených do kopců před pevností, z jejich komínů stoupal dým,

farmáři pospíchali tam a zpět a připravovali se na zimu a na večerní slavnost. To, že se vesničané cítili dostatečně v bezpečí, i když žili mimo hlavní hradby, bylo, jak Kyra věděla, důkazem ohromného respektu k moci jejího otce, a také to byl jev, který byl jinde v Escalonu nevídaný. Nakonec je od zásahu ochranné ruky dělilo pouze zaznění výstražné trubky, které by vyvolalo okamžité shromáždění všech otcových mužů.

Kyra se podívala dolů na padací most, vždy přeplněný davu lidí – farmáři, ševci, řezníky, kováři, samozřejmě také bojovníky – všichni spěchající z pevnosti do krajiny a opět nazpět. Mezi hradebními zdmi se pouze nežilo a trénovalo, ale byla zde také celá řada ševcovských dvorků, které se staly shromažďovacím místem pro obchodníky. Každý den byly do řady vystaveny jejich stánky, lidé zde prodávali své výrobky, vyměňovali si zboží, chlubil se svým denním úlovkem nebo exotickými látkami či kořením a sladkostmi, které byly nakopeny až někde za mořem. Dvorky v opevnění byly vždy zaplněny exotickými vůněmi, ať již zvláštními čaji, nebo vařenými pokrmy; mezi nimi by se mohla toulat celé hodiny. Její srdce zabušilo, když v dáli za zdmi uviděla kruhové cvičiště pro otcovy muže, Bránu Bojovníků, s nízkou kamennou zdí, která jej obklopovala, a se vzrušením pozorovala, jak se jeho muži, nastoupeni v úhledných řadách i s koňmi, snažili probodnout své cíle – ze stromů visící štíty. Toužila po tom s nimi trénovat.

Kyra najednou uslyšela výkřik, ten hlas jí byl tak povědomý, jako by to byl její vlastní, přicházel ze strážního domku, a ona se

okamžitě otočila a plně se soustředila. V davu bylo pozdvižení, a jak pozorovala to hemžení, z davu se vyvalil a zamířil si to na hlavní cestu, její mladší bratr Aidan, veden jejími dvěma staršími bratry Brandonem a Braxtonem. Kyra ztuhla, ve střehu. Z rozrušeného tónu hlasu svého mladšího bratra poznala, že její starší bratři neplánovali nic dobrého.

Kyřiny oči se zúžily, jak pozorovala své starší bratry, a cítila ten známý pocit zloby, který v ní stupňoval a nevědomky pevněji sevřela rukojeť svého luku. Pak vyšel Aidan, a mezi oběma pochodoval, oba byli o dobrou stopu vyšší, než on a oba ho drželi za paži a táhli ho proti jeho vůli, směrem od pevnosti a do krajiny. Aidan, malý, hubený, citlivý chlapec, ani ne desetiletý, vyhlížel obzvláště zranitelně, zmáčkнутý mezi oběma bratry, přerostlými sedmnáctiletými a osmnáctiletými surovci. Měli podobné rysy a barvu, silné čelisti, pyšné brady, tmavě hnědé oči a vlnité hnědé vlasy – i když Brandon a Braxton měli své vlasy ostříhané nakrátko, zatímco Aidanovy mu padaly neukázněně očí. Všichni si byli podobní – a nikdo z nich nebyl podobný jí, s jejími světle blond vlasy a světle šedýma očima. Byla oblečená do pletených punčocháčů, vlněné dlouhé blůzy a pláště, Kyra byla vysoká a štíhlá, a říkali jí, že byla až příliš pobledlá, měla široké čelo a malý nos, a byla obdařená nápadnými rysy, kvůli kterým se nejeden muž ohlédl. Obzvláště nyní, když jí táhlo na patnáct, si všímala, že se její vzhled mění.

Bylo jí to nepříjemné. Nechtěla na sebe tolik upozorňovat a nemyslela si o sobě, že je krásná. Vůbec se nezajímala o svůj

vzhled – jen o trénink, o chrabrost, o čest. Raději by se podobala svému otci, tak jako její bratři, muži, kterého obdivovala a milovala více než kohokoli jiného na světě, než mít své hezoučké rysy. Při pohledu do zrcadla vždy hledala ve svých očích jeho podobu, nicméně ať se dívala jak se dívala, nemohla v nich nic najít.

“Řekl jsem ti, nesahej na mě!” Aidan zakřičel, jeho hlas se nesl až sem.

Jak uslyšela tísnivý výkřik svého mladšího bratra, chlapce, kterého Kyra milovala více než kohokoli na světě, vzpříma se postavila, jako lev, který hlídá své mládě. Leo také ztuhl a na zádech mu vstaly chlupy. Jejich matka zemřela již dávno a Kyra cítila povinnost dohlížet na Aidana, aby mu nahradila matku, kterou nikdy neměl.

Brandon a Braxton ho neurvale táhli po cestě, směrem od pevnosti, na opuštěné venkovské cestě, ke vzdálenému lesu, a ona viděla, jak se jej snaží přimět, aby držel kopí, které pro něj zdálo být až příliš velké. Aidan byl až příliš snadným terčem, po kterém se mohli vozit; Brandon a Braxton byli tyrani. Byli silní a tak trochu stateční, ale spíše suverénní než aby byli skutečně šikovní a zdálo se, že se vždy dostali do problémů, které sami nebyli schopni vyřešit. Bylo to k zbláznění.

Kyra si uvědomila, co se děje: Brandon a Braxton táhli Aidana s sebou na jeden ze svých lovů. Všimla si vaků vína v jejich rukou a věděla, že pili, hněvala se. Nestačilo, že se chystali zabít nějaké hloupé zvíře, ale nyní také s sebou táhli jejich mladšího bratra,

a to i přes jeho protesty.

Kyřiny instinkty se vzchopily a ona začala jednat, běžela z kopce, aby je konfrontovala, Leo běžel vedle ní.

“Nyní jsi už dost starý,” řekl Brandon Aidanovi.

“Už je na čase, aby ses stal mužem,” řekl Braxton.

Velkými skoky letěla přes travnaté kopce, které znala z paměti, Kyře to netrvalo dlouho a za chvíli je doběhla. Vběhla na cestu a zastavila se před nimi, blokujíc jim cestu, ztěžka dýchala, Leo vedle ní, a její bratři hromadně zastavili a ohromeně se ohlíželi.

Všimla si, že Aidanova tvář se hned zklidnila.

“Ztratila ses?” říkal Braxton z legrace.

“Blokuješ nám cestu,” řekl Brandon. “Jdi zpátky ke svým šípům a klackům.”

Oba dva se pohrdavě smáli, ale ona se mračila, neodrazená, zatímco Leo vedle ní vrčel.

“Jdi s tím zvířetem pryč,” řekl Braxton, a snažil se přitom znít statečně, ale v jeho hlase byl znát strach, své kopí sevřel co možná nejpevněji.

“Kam si myslíte, že vedete Aidana?” zeptala se smrtelně vážně a bez hnutí na ně hleděla.

Na chvíli se odmlčeli, rysy v jejich tvářích pomalu tuhly.

“Odvedeme ho, kam budeme chtít,” řekl Brandon.

“Jde s námi na lov, aby se naučil být skutečným mužem,” řekl Braxton, zdůrazňující to poslední slovo, aby si do ní pořádně dloubnul.

Ale ona se nevzdala.

“Je příliš mladý,” odpověděla rozhodně.

Brandon se zamračil.

“To říká kdo?” zeptal se.

“To říkám já.”

“A ty jsi jeho matka?” zeptal se Braxton.

Kyra zrudla, byla plná vzteku, a přála si, jako nikdy předtím, aby tu jejich matka nyní byla.

“Asi tak jako ty jsi jeho otec,” odpověděla.

Všichni tam stáli v napjatém tichu a Kyra se podívala na Aidana, který na ni se strachem hleděl.

“Aidane,” zeptala se ho, “ty si to přeješ?”

Aidan sklopil oči k zemi, styděl se. Stál tam v tichosti, vyhýbal se jejímu pohledu, a Kyra věděla, že se bojí říci vlastní názor, aby ve svých starších bratrech nevyvolal nevoli.

“No, tak tady to máš,” řekl Brandon. “Nic nenamítá.”

Kyra tam stála, hořela pocitem marnosti a chtěla, aby Aidan řekl svůj názor, ale nemohla ho přinutit.

“Je to od vás hloupé, brát ho s sebou na lov,” řekla. “Chystá se bouřka. Brzy bude tma. Les je plný nebezpečí. Jestli ho chcete naučit lovu, tak ho s sebou vezměte, až bude starší, vyberte si nějaký jiný den.”

Naštvaně se na ni zamračili.

“Co ty víš o lovu?” zeptal se Braxton. “Co jsi doposud ulovila, kromě těch tvých stromů?”

“Už tě nějaký z nich kousnul?” dodal Brandon.

Oba se smáli, v Kyře to vřelo a přemýšlela, co má udělat. Bez

toho, aby Aidan řekl svůj vlastní názor, nemohla nic moc udělat.

“Máš příliš velké obavy, sestřičko,” konečně řekl Brandon. “Aidanovi se pod naším dohledem nic nestane. Chceme, aby jen trochu zmužněl – nechceme ho zabít. Opravdu si myslíš, že jsi jediná, komu na něm záleží?”

“A navíc, otec to vidí,” řekl Braxton. “Chceš ho snad zklamat?”

Kyra okamžitě pohlédla přes jejich ramena a ve výšce, ve věži, zahlédla jejich otce, který stál u oblého, otevřeného okna, a hleděl na ně. Pocítila zklamání, protože to nezatrhnul.

Pokusili se projít kolem, ale Kyra tam stála, tvrdošíjně blokovala jejich cestu. Dívali se na ni, jako by ji chtěli odstrčit, ale Leo se mezi ně postavil, vrčel, a oni se nakonec rozhodli jinak.

“Aidane, ještě není pozdě,” řekla mu. “Nemusíš jít. Přeješ si vrátit se se mnou do tvrze?”

Prohlédla si ho a viděla, jak se mu prodírají slzičky, ale zároveň také viděla jeho trápení. Nastalo dlouhé ticho, které nic nepřerušilo, ani řvoucí vítr, ani zesilující sněžení.

Konečně se zavrtěl.

“Chci jít na lov,” rozpačitě zamumlal.

Jeho bratři v tom okamžení prošli kolem ní, vrazili do ní, táhli Aidana, a jak spěchali po cestě, Kyra se otočila a sledovala je, v žaludku se jí hromadil nepříjemný pocit.

Otočila se zpět k tvrzi a podívala se nahoru do věže, ale její otec už byl pryč.

Kyra sledovala, jak jí její tři bratři mizí z pohledu, mířili do přicházející bouře, směrem k Trnovému lesu, a v břiše pocítila děs. Napadlo ji chňapnout Aidana a přivést ho zpět – ale nechtěla mu udělat ostudu.

Věděla, že to má nechat být – ale nedokázala to. Něco v ní jí to nedovolovalo. Tušila nebezpečí a to hlavně kvůli tomu, že byl podvečer Zimního Měsíce. Nedůvěřovala svým starším bratrům; věděla, že Aidana nezraní, ale byli lehkovážní a až příliš hrubí. A co bylo nejhorší, až příliš věřili ve své dovednosti. Byla to špatná kombinace.

Kyra už to nemohla vydržet. Nezakročí-li její otec, pak zakročí ona. Byla na to už dost stará – nemusela se zodpovídat nikomu jinému, než sama sobě.

Kyra se dala do běhu, pádila po opuštěné vesnické cestě, s Leem vedle sebe, a směřovala přímo do Trnového lesa.

KAPITOLA DRUHÁ

Kyra vstoupila do tmavého Trnového lesa, západně od pevnosti, lesa tak hlubokého, že skrze něj nebylo téměř ani vidět. Jak jím pomalu s Leem kráčela, sníh a led křupali pod jejich nohama, pohlédla vzhůru. Byla zastíněna trnitými stromy, které se táhly do dálí. Byli to prastaré černé stromy se zkroucenými větvemi, podobnými trnům, a tlustými černými listy. Měla pocit, že toto místo je prokleté; nic dobrého z něj nikdy nevystalo. Muži jejího otce se z něj vraceli zranění z lovů, a kolikrát zde skřítek, kterému se podařilo prodrat skrze Plameny, našel útočiště a využíval jej jako svou základnu pro útoky na vesničany.

Hned při vstupu Kyra okamžitě pocítila chlad. Byla zde větší tma, bylo zde chladněji a vzduch byl vlhčí, těžký pachem trnitých stromů, byl cítit rozkládající se zeminou, ohromné stromy bránily vstupu zbývajícimu dennímu světlu. Kyra byla ve střehu, stále rozčilená na své starší bratry. Bylo nebezpečné sem přijít bez doprovodu několika bojovníků – a to především za soumraku. Každý zvuk ji vylekal. Najednou uslyšela vzdálený nářek zvířete a trhla sebou, otočila se a hledala jej. Ale les byl příliš hustý a nemohla ho najít.

Leo vedle ní zuřivě zavrčel a najednou za něčím vyrazil.

“Leo!” zavolala.

Ale už byl ten tam.

Naštvaně si povzdychla; vždycky si dělal, co chtěl, když mu před nosem přešlo zvíře. Věděla, že se vrátí – později.

Kyra pokračovala, nyní ale sama, a les byl tmavší a tmavší, jen s obtížemi sledovala stopu svých bratrů – když najednou zaslechla vzdálený smích. Okamžitě zpozorněla, otočila se po zvuku a kličkovala mezi hustým porostem, až před sebou uviděla své bratry.

Kyra se držela v povzdálí, udržovala si dostatečný odstup, nechtěla, aby si jí všimli. Věděla, že kdyby ji Aidan uviděl, styděl by se a poslal by ji pryč. Rozhodla se, že je bude pozorovat zpoza stínů, jen se ujistí, že se nedostali do potíží. Pro Aidana bylo lepší, aby nebyl zostuzen, aby se mohl cítit jako skutečný muž.

Pod jejíma nohama praskla větvíčka a Kyra se v tu ránu sehnula, obávala se, že ji ten zvuk prozradí – ale její opilí starší bratři byli ke zvuku lhostejní, nyní již asi třicet yardů před ní, rychle kráčeli a hluk byl přehlušen jejich vlastním smíchem. Na Aidanově těle poznala, že je napjatý, téměř jako by se mu chtělo plakat. Pevně svíral své kopí, jako by si chtěl dokázat, že je mužem, ale jeho stisk byl neohrabaný a jeho kopí příliš dlouhé, s jeho váhou tak trochu zápasil.

“Vylez sem!” zavolal Braxton, otočil se k Aidanovi, který se vlácel pár kroků za ním.

“Čeho se tak bojíš?” řekl mu Brandon.

“Nebojím se -” trval Aidan.

“Ticho!” řekl náhle Brandon, pak zastavil s nataženou rukou se dlaní dotknul Aidanova hrudi, jeho výraz byl poprvé vážný.

Braxton také zastavil, všichni ztuhli.

Kyra se ukryla za stromem, zatímco své bratry pozorovala. Stáli na okraji mýtiny, hleděli přímo před sebe, jako by něco zahlédli.

Plazila se kupředu, ostražitá, snažila se získat lepší výhled, a proplétala se mezi dvěma velkými stromy, pak se, ohromená, zastavila se v momentě, kdy zahlédla, co spatřili. Stál sám na mýtině a ze země ryl žaludy, divočák. Nebyl to ale žádný obyčejný divočák# byl obludný, Černorohý kanec, největší divočák, jakého kdy viděla, s dlouhými, bílými, zahnutými špičáky a třemi dlouhými, černými rohy, jeden vystupující z jeho nosu a dva z hlavy. Téměř o velikosti medvěda, bylo to vzácné stvoření, proslulé svou krutostí a rychlostí blesku. Bylo to zvíře, kterého se kdekdo bál a takové, které nechtěl potkat žádný lovec.

Byl to velký problém.

Kyře vstaly chlupy na rukou a přála si, aby tu byl Leo – ale zároveň byla ráda, že tu nebyl, protože věděla, že by po něm vyskočil a nebyla si jistá, jestli by tento střet vyhrál. Kyra udělala krok dopředu, pomalu sundala svůj luk z ramene, zatímco instinktivně sáhla po šípu. Pokusila se spočítat, jak daleko byl divočák od chlapců a jak daleko byla ona – a věděla, že to nebylo dobré. V cestě měla příliš mnoho stromů na to, aby to byl čistý zásah – a zvíře takové velikosti nenechávalo moc prostoru pro chybu. Pochybovala, že jeden šíp ho může skolit.

Kyra si všimla záblesku strachu na obličeji jejích bratrů, pak uviděla Brandona a Braxtona, jak rychle zakryli svůj strach

suverénním výrazem – byla si jistá, že ten výraz byl posílněn alkoholem. Oba pozvedli svá kopí a udělali několik kroků dopředu. Braxton si všimnul, že Aidan stojí jako přibytý a otočil se, chytnul chlapcovo rameno a také ho pobídl, aby udělal krok kupředu.

“Tady je tvá šance stát se mužem,” řekl Braxton. “Zabij tohoto kance a budou o tobě pět písně po generace.”

“Přines jeho hlavu a budeš po celý zbytek svého života slavný,” řekl Brandon.

“Já...se bojím,” řekl Aidan.

Brandon a Braxton se ušklíbli a potom se pohrdavě zasmáli.

“Ty se bojíš?” řekl Brandon. “A co by na to řekl otec, kdyby to slyšel?”

Divočák zvedl ostražitě hlavu a odhalil tak zářící žluté oči, zíral na ně, jeho obličej se při rozzlobeném vycenění zubů celý svařtil. Otevřel tlamu, odhalil své tesáky a slintal, zatímco rozzlobeně vrčel a vydával zvuk, který vznikl někde v hloubi jeho břicha. Kyra, i na tu velkou vzdálenost, pocítila záchvat strachu – a ani si nedokázala představit, jaký strach musel pociťovat Aidan.

Kyra vyběhla kupředu, dávala pozor na směr větru, pevně rozhodnuta přiběhnout, ještě než bylo příliš pozdě. Když už byla jen pár kroků za svými bratry, vykřikla:

“Nechte ho na pokoji!”

Její výrazný hlas přerušil ticho a její bratři se všichni prudce otočili, zjevně polekaní.

“Už jste si užili legraci,” dodala. “Nechte ho být.”

Zatímco na Aidanovi byla patrná úleva, Brandon a Braxton se na ni oba mračili.

“Co ty o tom víš?” vyhrkl naoplátku Brandon. “Přestaň se vměšovat mezi opravdové muže.”

Divočákovo vrčení se prohlubovalo, jak se k nim plížil, a Kyra, plná strachu a vzteku, vykročila kupředu.

“Jestli jste tak pošetilí, abyste si zneprátelili takovou bestii, tak prosím,” řekla. “Ale Aidana pošlete sem ke mně.”

Brandon se zamračil.

“Aidan může zůstat, kde je,” oponoval Brandon. “Právě bude mít příležitost se naučit bojovat. Že ano, Aidane?”

Aidan stál v tichosti, omráčený strachem.

Kyra se chystala udělat další krok kupředu a chytit Aidana za paži, když to na mýtině zašustilo. Uviděla divočáka, jak se pomalu hrozivě sune blíž a blíž, krok za krokem.

“Nezaútočí, pokud nebude vyprovokován,” nabádala Kyra své bratry. “Nechte ho jít.”

Ale její bratři ji ignorovali, oba se k němu otočili čelem a pozvedli svá kopí. Kráčeli kupředu k mýtině, jako by chtěli dokázat, jak jsou stateční.

“Budu mířit na jeho hlavu,” řekl Brandon.

“A já na jeho krk,” souhlasil Braxton.

Divočák zavrčel ještě hlasitěji, ještě více otevřel svou tlamu, slintal a udělal další výhružný krok.

“Vraťte se zpátky!” vykřikla zoufale Kyra.

Ale Brandon a Braxton kráčeli vpřed, pozvedli svá kopí a náhle jimi hodili.

Kyra napjatě sledovala, jak kopí letí vzduchem, a připravovala se na nejhorší. Viděla, ke svému zděšení, jak Brandonovo kopí škráblo jeho ucho, dost na to, aby z něj tekla krev – a aby ho to vyprovokovalo – zatímco Braxtonovo kopí proletělo kolem a minulo jeho hlavu o několik stop.

To bylo poprvé, kdy Brandon a Braxton vypadali vyděšeně. Stáli tam s otevřenou pusou a hloupým výrazem v obličeji, jejich opojení alkoholem bylo rychle nahrazeno strachem.

Divočák, rozlícen, sklonil svou hlavu, vydal děsivý zvuk a náhle vystartoval.

Kyra v hrůze sledovala, jak zamířil na její bratry. Na svou velikost to bylo nejrychlejší zvíře, které kdy spatřila, a letělo trávou jako by to byl srnec.

Jak se přiblížilo, Brandon a Braxton běželi jako o život, každý zamířil jiným směrem.

Aidan zůstal stát na místě, jako by přirostl, úplně osamocen a zkamenělý strachem. Jeho ústa byla doširoka otevřena, povolil svůj stisk a jeho kopí mu vypadlo z ruky na zem. Kyra věděla, že by to stejně nebylo k ničemu# Aidan se nemohl ubránit, i kdyby to zkusil. Dospělý muž by se neubránil. A divočák, jako by to cítil, upřel svůj pohled na Aidana a zamířil přímo k němu.

Kyře se sevřelo srdce a dala se do činění, věděla, že bude mít jen jednu jedinou šanci. Bez přemýšlení se vrhla kupředu, uhýbala mezi stromy a již držela svůj luk před sebou, věděla,

že měla jen jeden jediný výstřel a musel být perfektní. Kvůli její panice by to byl složitý výstřel, i kdyby se divočák vůbec nepohyboval – a jestli to mají přežít, musí se perfektně trefit.

“AIDANE, K ZEMI!” vykřikla.

V prvním okamžiku se ani nehnul. Aidan jí blokoval cestu, a bránil tak jejímu čistému zásahu a jak Kyra pozvedla svůj luk a běžela kupředu, uvědomila si, že když se Aidan nehne, její jediná příležitost dosáhnout čistého zásahu bude ztracena. Klopýtaje přes les, její nohy jí klouzaly ve sněhu a po mokré zemi, na chvilku pocítila, že všechno může být ztraceno.

“AIDANE!” opět zoufale vykřikla.

Nějakým zázrakem tentokrát poslechl, střemlav se vrhnul k zemi v poslední vtěrině a uvolnil tak Kyře střelnou trasu.

Jak divočák vyběhl proti Aidanovi, pro Kyru se v ten moment zpomalil čas. Cítila, jak vstupuje do jiné dimenze, vzbudilo se v ní něco, co předtím ještě nikdy nezažila a čemu úplně nerozuměla. Svět se zúžil a zaostřil. Slyšela zvuk svého bušícího srdce, vlastní dech, šustění listí, krákorání vrány ve výšce. Cítila se, více než kdy předtím, sladěna s vesmírem, jako by vstoupila do říše, kde ona a vesmír tvořili jeden celek.

Kyra cítila, jak jí začaly dlaně brnět horkou, pichlavou energií, které nerozuměla, jako by něco cizího vstupovalo do jejího těla. Bylo to, jako by se v letném okamžiku stala někým významnějším, než byla ona, někým mnohem mocnějším.

Kyra vstoupila do stavu, kdy nemusela přemýšlet a kdy si dovolila nechat se vést čistým instinktem a touto novou energií,

která v ní proudila. Nakročila si chodidly, zvedla luk, vložila do něj šíp a nechala ho letět.

V ten moment, kdy ho pustila, věděla, že to byl výjimečný výstřel. Nemusela sledovat, jak šíp plachtí, aby věděla, že letí přesně tam, kam ona chtěla: do pravého oka bestie. Vystřelila s takovou silou, že, než se zastavil, zaryl se téměř stopu hluboko.

Bestie najednou zachrochtala, nohy se z pod ní zlomily, a upadla na obličej do sněhu. Sklouzla se po zbývajícím mýtině, zmítala se, stále naživu, až se dostala k Aidanovi. Konečně se zastavila asi stopu od něj, tak blízko, že když se konečně přestala pohybovat, ti dva se téměř dotýkali.

Ještě na zemi sebou cukala a Kyra, s dalším šípem připraveným v luku, udělala krok dopředu, postavila se nad divočáka, a prostřelila mu dalším šípem zátylek. Konečně se přestal hýbat.

Kyra stála na mýtině, v tichosti, její srdce bušilo, brnění v jejích dlaních pomalu odeznívalo, energie se vytrácela a ona se podívovala, co se právě stalo. Opravdu vystřelila ona?

Okamžitě si vzpomněla na Aidana, otočila se a uchopila ho, on k ní upřel zrak, jako by byla jeho matka, oči plné strachu, ale nebyl zraněn. Když si uvědomila, že je v pořádku, ulevilo se jí.

Kyra se otočila a uviděla své dva starší bratry, oba stále leželi na mýtině, jak na ni hledí s překvapením v očích – a s údivem. Ale v jejich očích bylo ještě něco jiného, něco, co ji rozrušovalo: podezření. Jako by byla jiná, než oni. Cizí člověk. Byl to pohled, který Kyra předtím již viděla, sice zřídka, ale zase dostatečně

často, aby se nad tím už pozastavila. Otočila se a podívala se dolů na mrtvou bestii, monstrózní, ohromou, ztuhlou u jejích nohou, a podivila se, jak ona, patnáctiletá dívka, mohla toto dokázat. Věděla, že to bylo to nad její schopnosti. Bylo to více, než jen šťastný výstřel.

Vždy na ní bylo něco zvláštního, čím se od ostatních lišila. Stála tam, otupělá, chtěla se pohnout, ale nemohla. Protože věděla, že to, co jí dnes otráslo, nebyla tato bestie, ale byl to způsob, jak se na ni její bratři dívali. A nemohla si pomoci, ale již milionkrát si položila tuto otázku, které se bála čelit celý svůj život:

Kým byla?

KAPITOLA TŘETÍ

Kyra kráčela za svými bratry, zatímco oni šlapali po cestě zpět k pevnosti, pozorovala jak zápasí s váhou divočáka, Aidan vedle ní a Leo u její nohy, již navrácen z honu za svým úlovkem. Brandon a Braxton s námahou nesli mrtvou bestii, přivázanou k jejich kopí a zavěšenou na ramenou. Jejich ponurá nálada se drasticky změnila ve chvíli, kdy vystoupili z lesa zpět pod otevřené nebe a obzvláště nyní, když byla na dohled tvrz jejich otce. S každým ušlým krokem, Brandon a Braxton nabývali více sebejistoty, byli už téměř tak arogantní, jako předtím, nyní se smáli, navzájem se provokovali a chvástali se svým úlovkem.

“Mé kopí ho škráblo,” řekl Brandon Braxtonovi.

“Ale,” oponoval Braxton, “mé kopí ho navedlo k tomu, aby si to nasměroval pod Kyřin šíp.”

Kyra poslouchala, její obličej rudnul z těch jejich lží# její paličatí bratři se již sami sebe přesvědčovali o svém vlastním příběhu a nyní se zdálo, že mu snad i věřili. Už nyní předvídala, že se budou chvástat v sálu jejího otce a budou všem povídat o svém úlovku.

Bylo to k zbláznění. Ale přesto cítila, že bylo pod její úroveň, aby vše uvedla na pravou míru. Pevně věřila, že se kola spravedlnosti točí a věděla, že nakonec pravda vždy vyjde najevo.

“Jste lháři,” řekl Aidan, kráčeje vedle ní, zjevně stále otřesen tou událostí. “Víte, že divočáka zabila Kyra.”

Brandon pohrdavě vrhnul letmý pohled přes rameno, jako by byl Aidan nepříjemný hmyz.

“Co ty víš?” zeptal se Aidana. “Věnoval ses čůráním si do kalhot.”

Oba se smáli a jako by se ujišťovali ve svém příběhu s každým dalším ušlým krokem.

“A vy jste neutíkali plni strachu?” zeptala se Kyra, která podporovala Aidana, protože to nemohla už ani o vteřinu déle vydržet.

Nato oba přestali mluvit. Kyra si je mohla pořádně podat – ale neměla zapotřebí zvyšovat svůj hlas. Spokojeně vykračovala, cítila se dobře, uvnitř věděla, že zachránila život svého bratra a to bylo veškeré zadostiučinění, které potřebovala.

Kyra pocítila malou ruku na svém rameni a zběžně se podívala na Aidana, usmíval se, uklidňoval ji pohledem, zcela zřejmě vděčný, že byl naživu a v jednom kuse. Kyra přemýšlela nad tím, jestli si její starší bratři také cenili toho, co pro ně udělala# kdyby se nakonec v daný moment neobjevila, byli by mrtví.

Kyra sledovala, jak se divočák před ní pohupuje s každým krokem a ušklíbala se# přála si, aby ho její bratři byli bývali nechali na mýtině, kam patřil. Bylo to prokleté zvíře, nepocházelo z Volisu a nepatřilo sem. Bylo to špatné znamení, obzvláště, když se to týkalo Trnového lesa a ještě v předvečer Zimního Měsíce. Vzpomněla si na staré přísloví, které jednou četla: nevytahuj se, byl-li jsi zrovna ušetřen smrti. Cítila, že její bratři pokoušeli osud a zpět domů si odnášeli temnotu. Nemohla

si pomoci, ale cítila, že je to předzvěstí špatných událostí.

Jak vylezli na kopec, před nimi se rozlehla tvrz, spolu s táhlým výhledem do krajiny. I přes poryvy větru a silnější sněžení pocítila Kyra velkou úlevu, protože byla doma. Z komínů, kterými byla krajina posetá, stoupal dým a tvrz jejího otce vyzařovala tlumenou, příjemnou záři, celá osvětlená ohni které bránily příchodu soumraku. Cesta se rozšířila a jak se blížili k mostu, byla již více udržovaná, všichni zrychlili své tempo a svižně kráčeli po posledním úseku. Cesta praskala ve švech lidmi, dychtivými po festivalu, i přes nepřízeň počasí a schylující se noc.

Kyra nebyla překvapená. Festival Zimního Měsíce byl jeden z nejdůležitějších svátků roku a všichni byli zaneprázdnění přípravami na blížící se hody. Ohromné davy lidí se tlačily na padacím mostě, spěchali pro zboží od obchodníků, aby se mohli zapojit do hodů tvrze – zatímco stejné množství lidí spěchalo z bran, zpět do svých domovů, aby slavilo se svými rodinami. Voli táhli povozy a náklady zboží v obou směrech, zatímco kameníci klepali a otloukávali další novou zeď, která byla vystavěna, aby chránila tvrz, zvuk kladiv byl všudypřítomný a přehlušoval hluk hospodářských zvířat a psů. Kyra se divila, jak mohou i v tomto počasí stále pracovat, jak se jim podařilo nemít z toho ruce celé zdřevěnělé.

Jak vstoupili na most a vpluli mezi davy, Kyra se podívala nahoru a žaludek se jí sevřel, když viděla, jak blízko brány stojí několik Lordových mužů, vojáků Lorda Guvernéra, zvoleného

Pandesiany, kteří měli na sobě typickou šarlatovou železnou košili. Při pohledu na ně pocítila záblesk rozhořčení, který sdílela se všemi svými lidmi. Přítomnost Lordových mužů byla vždy skličující – ale v dobu Zimního Měsíce o to více, protože tu určitě byli jen proto, aby od jejího lidu vybírali paběrky. Podle ní to byli mrchožrouti, tyrani a výběrčí pro opovržením hodné aristokraty, kteří se usadili u moci hned po invazi Pandesianů.

Slabostí předchozího krále, poté co kapituloval, bylo obviňovat – ale to jim nyní jen ubližovalo. A nyní, k jejich ostudě, se museli těmto mužům podrobit. Kyru to naplňovalo zlobou. Z jejího otce a jeho proslulých bojovníků – a veškerého jejího lidu – se nestalo nic víc, než povznesení nevolníci# zoufale si přála, aby všichni povstali a bojovali za svou svobodu, bojovali tu válku, do které se jejich předchozí král bál jít. A přece věděla, že pokud by nyní povstali, čelili by hněvu Pandesianské armády. Snad by si od nich byli bývali dokázali udržet odstup, kdyby je sem nikdy nepustili# ale nyní, když zde již pevně zakořenili, jim zbývalo jen velmi málo možností.

Došli až k mostu, splynuli s davem lidí a jak procházeli, lidé se zastavovali, zírali a ukazovali na divočáka. Kyru to maličko uspokojovalo, přihlížet, jak se její bratři pod tím nákladem potí a udýchaní funí. A jak šli, hlavy se otáčeli a lidé hleděli s otevřenou pusou, jak prostí občané tak bojovníci, všichni byli ohromeni tou masivní bestií. Také si všimla několika podezřívavých pohledů, někteří lidé váhali, stejně jako ona, jestli to není předzvěst něčeho zlého.

Všechny oči byly ale s pýchou upřeny na její bratry.

“Jak pěkný úlovek na festival!” vykřikl farmář, vedoucí svého voła, když se k nim na cestě přidal.

Brandon a Braxton pyšně zazářili.

“Tím nakrmíte polovinu dvora vašeho otce!” vykřikl řezník.

“Jak se vám to podařilo?” zeptal se sedlář.

Oba bratři se na sebe podívali a Brandon se konečně na muže zašklebil.

“Dobrý zásah a absence strachu,” směle odpověděl.

“Když se neodvážíte do lesa,” dodal Braxton, “nebudete vědět, co tam můžete najít.”

Několik mužů jásalo a poplácalo je po zádech. Kyra byla bez sebe, ale držela jazyk za zuby. Nepotřebovala pochvalu od těchto lidí# věděla, co dokázala.

“Oni toho divočáka nezabili!” vykřikl Aidan pohoršeně.

“Ty mlč,” otočil se Brandon a zasyčel. “Ještě něco řekneš a já jim povím, jak ses počůral, když na tebe vyběhl.”

“Ale já jsem se nepočůral!” protestoval Aidan.

“A budou ti to věřit?” dodal Braxton.

Brandon a Braxton se smáli a Aidan se podíval na Kyru, jako by chtěl vědět, co má dělat.

Zatřásla hlavou.

“Nenamáhej se,” řekla mu. “Pravda vždy zvítězí.”

Tlačenice houstla, jak přecházeli přes most, když přecházeli vodní příkop, byli s davem rameno na rameni. Jak se schyloval soumrak, cítila Kyra ve vzduchu vzrušení, pochodně byly

zapáleny a pod mostem se hromadil sníh. Podívala se před sebe a tlukot jejího srdce se zrychlil, ostatně jako vždy, když viděla tu ohromnou, lomenou, kamennou klenbu brány do tvrze, střeženou tuctem otcových mužů. Na jejím vrcholu byly hroty železné padací brány, nyní vytažené až nahoru, její nabroušené hroty a tlusté mříže dostatečně silné, aby zabránily vstupu jakémukoli nepříteli, připraveny spadnout při pouhém zaznění trubky. Brána byla vysoká dobrých třicet stop a na jejím vrcholu byla široká plošina, která byla kolem celé tvrze, široké kamenné cimbuří bylo hlídáno strážnými hlídkami, které neustále ostrážitě vyhlíželi. Kyra si vždy myslela, že Volis byla dobrá tvrz a byla na ni pyšná. Co ji ještě více naplňovalo pýchou byli muži uvnitř pevnosti, otcovi muži, jedni z nejlepších bojovníků Escalonu, pomalu se srocující ve Volisu poté, co byli roztroušeni po kapitulaci jejich krále, jako magnet, který jejich otec přitahoval. Více než jedenkrát naléhala na svého otce, aby se prohlásil novým králem, protože jeho lidé si to přáli – ale on vždy jen zakroutil hlavou a řekl, že to není pro něj.

Jak se blížili k bráně, tucet otcových mužů vyjelo na koni, davy se před nimi rozestupovaly, jak mířili ke cvičišti, širokému, kruhovému násepu v polích za tvrzí, obkrouženému nízkou, kamennou zdí. Kyra se otočila a dívala se na ně, jak jedou, její srdce se rozbušilo. Cvičiště bylo její oblíbené místo. Chodívala tam a dlouhé hodiny sledovala, jak nacvičují boj, studovala každíčký jejich pohyb, jak jezdí na svých koních, jak drží meče, mrští kopím, ohání se cepy. Tito muži vyjeli trénovat i přes

blížící se tmu a padající sních, dokonce i v předvečer svátečních hodů, protože chtěli trénovat, aby se zlepšovali, protože všichni by raději byli na bojišti, než hodovali vevnitř – stejně jako ona. Cítila, že tito patřili mezi její skutečný lid.

Další skupina otcových mužů vyrazila, tito byli pěší, a jak se Kyra blížila se svými bratry k bráně, muži ustoupili na stran, stejně jako dav, a udělali místo pro Brandona a Braxtona, kteří se blížili s divočákem. S obdivem zapískali a shromáždili se okolo, ti velcí, osvalení muži, o dobrou stopu vyšší než její bratři, kteří ale nebyli vůbec malí, většina z nich měla plnovous již sem tam prošedivělý, všichni muži ostřílení, třicátníci a čtyřicátníci, kteří byli svědkem až příliš mnoha bojů, kteří sloužili starému králi a utrpěli potupu, když kapituloval. Muži, kteří by se nikdy sami od sebe nevzdali. Tito muži už zažili vše a nic je nepřekvapilo – ale zdálo se, že byli tím divočákem zaujati .

“Tos zabil sám, říkáš?” zeptal se jeden z nich Brandona, když se přiblížil, aby si jej prohlédl.

Dav zhoustnul a Brandon a Braxton konečně zastavili, aby nasákli chválu a obdiv těchto statečných mužů a přitom se snažili, aby nebylo vidět, jak těžce při tom dýchali.

“My jsme ho zabili!” Braxton vykřikl pyšně.

“Černorohý,” zvolal jiný bojovník, který přišel blíž k divočákovi a hladil ho po zádech. “Neviděl jsem ho od té doby, co jsem byl malý chlapec. Pomohl jsem jednou jednoho zabít – ale to jsem byl ve skupině mužů – a dva z nich přišli o prsty.”

“To my jsme nepřišli o nic,” zvolal Braxton statečně. “Jen hrot

kopí.”

Kyru spalovalo, jak se muži smáli, zjevně obdivovali úlovek, zatímco jeden bojovník, jejich vedoucí, Anvin, vykročil kupředu a zblízka se na úlovek podíval. Muži mu ustoupili z cesty, dali mu tak najevo svůj respekt.

Velitel jejího otce, Anvin, byl Kyřin nejoblíbenější ze všech těch mužů, zodpovídal se pouze jejímu otci a tyto bojovníky vedl. Anvin byl jako její druhý otec a znala ho odjakživa. Věděla, že ji nadevše miloval a dával na ni pozor a co pro ní bylo nejdůležitější, vždy si na ni udělal čas a ukázoval jí techniky boje a zacházení se zbraněmi, čemuž se jiní stranili. Dokonce ji několikrát nechal trénovat s muži a ona si každou takovou příležitost vychutnávala. Byl z nich nejotrolejší, ale zároveň měl také nejlaskavější srdce – k těm, které měl rád. Ale ty, které rád neměl, o ty měla Kyra obavu.

Anvin netoleroval lži a byl typ muže, který se musel ve všech věcech dopracovat k úplné pravdě, ať byla sebečernější. Byl puntíčkář a jak vykročil kupředu a důsledně si prohlédl divočáka, Kyra pozorovala, jak se zastavil a prohlížel si dvě rány po šípech. Měl cit pro detail a pokud někdo odhalil pravdu, pak to byl on.

Anvin zkoumal obě rány, prohlížel si malé ostří, stále zaseknuté uvnitř, úlomky dřeva, kde její bratři ulomili její šípy. Přelomili je blízko špičky, aby nikdo neviděl, co jej skutečně skolilo. Ale Anvin nebyl jen tak někdo.

Kyra pozorovala Anvina, jak studuje rány, viděla, jak se jeho

oči zúžily a věděla, že v tom měl okamžitě přehled. Sklonil se, sundal si rukavici, natáhnul se k oku a vyňal jeden z hrotů šípů. Pozvedl jej, krvavý, a potom se pomalu obrátil na její bratrz se skeptickým pohledem v očích.

“Říkali jste, špička kopí?” zeptal se nesouhlasně.

Na celou skupinu dopadlo napjaté ticho, zatímco Brandon a Braxton poprvé znervózněli. Přešlápli na místě.

Anvin se otočil na Kyru.

“Nebo špička šípů?” dodal a Kyra viděla, jak mu to v hlavě pracuje, viděla, jak dělá své vlastní závěry.

Anvin přešel ke Kyře, vytáhl šíp z jejího toulce a přidržel ho vedle ulomené špičky. Podoba byla přesná, všichni to mohli vidět. Podíval se na Kyru s pýchou a důrazem a Kyra cítila, jak se na ni upřely všechny oči.

“To byl tvůj výstřel?” zeptal se jí. Byl to ale spíše prohlášení, než otázka.

Souhlasně pokývala.

“Byl,” odpověděla rozhodně, milující Anvina za jeho projev uznání a konečně se cítila ospravedlněna.

“A ten výstřel, co ho skolil,” usoudil. Byla to připomínka, ne otázka, jeho hlas byl tvrdý, definitivní, zatímco si toho divočáka prohlížel.

“Kromě těchto dvou ran nevidím žádné jiné,” dodal a rukou po něm přejížděl – pak se zastavil u ucha. Prohlédl si ho, pak se otočil a pohrdavě se podíval na Brandona a Braxtona. “Tedy pokud podle vás není toto škrábnutí kopím skutečné poranění.”

Podržel divočákovu ucho a Brandon a Braxton zrudli, zatímco se skupina bojovníků rozesmála.

Další z proslulých bojovníků jejího otce udělal krok dopředu – Vidar, blízký přítel Anvina, štíhlý, malý muž, třicátník, s vyzáblým obličejem a jizvou přes nos. Jeho malá postava mezi ostatní nezapadala, ale Kyra věděla své: Vidar byl tvrdý jako kámen, proslulý v bojích muže proti muži. Byl to jeden z nejtvrdších mužů, které Kyra kdy potkala, vědělo se o něm, že udolá dva muže najednou, dvakrát větší než byl on sám. Až příliš mnoho mužů, právě kvůli jeho drobnému vzrůstu, udělalo tu chybu, že ho vyprovokovali – jen aby dostali těžce za vyučenou. Také vzal Kyru pod své ochranné křídlo a vždy ji bránil.

“Vypadá to, že se netrefili,” usoudil Vidar, “a ta dívka je zachránila. Kdo vás dva učil vrhat?”

Brandon a Braxton vypadali čím dál nervózněji, zjevně přistiženi při lži a ani jeden z nich neřekl ani slovo.

“Je smutné lhát o úlovku,” řekl Anvin ponuře, pohlížeje na její bratry. “Ven s tím. Váš otec by chtěl, abyste mluvili pravdu.”

Brandon a Braxton tam stáli, přešlapovali, zjevně nesví, dívali se jeden na druhého, jako by uvažovali, co říci. To bylo poprvé, co je Kyra viděla neschopné slova.

Právě když se chystali otevřít ústa, cizí hlas najednou ticho přerušil.

“Je jedno, kdo ho zabil,” prohlásil. “Teď je náš.”

Kyra se se všemi ostatními otočila, polekaná tím hrubým, neznámým hlasem – a její žaludek se sevřel, když viděla

skupinu Lordových mužů, ve svých typicky šarlatových železných košilích, jak kráčeli davem, vesničané se před nimi rozestupovali. Jak se blížili k divočákovi, hladově na něj pohlíželi a Kyra viděla, že chtějí tuto trofej – ne protože by ji potřebovali, ale aby zostudili její lid, sebrali jim tento objekt hrdosti. Leo vedle ní zavrčel, aby ho uklidnila, položila mu ruku na krk a bránila mu.

“Ve jménu Lorda Guvernéra,” řekl Lordův muž, zavalitý voják s nízkým čelem, hustým obočím, velkým břichem a obličejem zvrásněným hloupostí “nárokuje si tohoto divočáka. Předem vám velice děkuje za tento dar v tento sváteční festival.”

Udělal gesto na své muže a ti vykročili směrem k divočákovi, jako by ho chtěli popadnout.

V ten moment Anvin najednou udělal krok dopředu, Vidar vedle něj a zablokovali jim cestu.

Nad davem se rozlehlo ohromené ticho – nikdo nikdy Lordovy muže nekonfrontoval# bylo to nepsané pravidlo. Nikdo nechtěl v Pandesii podněcovat zlobu.

“Podle mého názoru vám nikdo žádný dárek nenabídnul,” řekl, jeho hlas jako ocel, “nebo Lordu Guvernérovi.”

Dav zhoustnul, stovky vesničanů se shromáždily, aby sledovali napjatou situaci, tušíc konfrontaci. V tentýž okamžik začali ostatní ustupovat a vytvořili prostor kolem těch dvou mužů, zatímco se napjetí ve vzduchu zintenzivňovalo.

Kyra cítila, jak jí buší srdce. Podvědomě pevněji stiskla svůj

luk, věděla, že situace se stupňuje. I když si velmi přála boj, přála si svobodu, věděla také, že její lid si nemohl dovolit podněcovat zlobu Lorda Guvernéra# i kdyby je nějakým zázrakem porazili, stála za nimi celá Pandesiánská říše. Mohli by povolat útvary mužů tak ohromné, jako moře samo.

A přesto byla Kyra pyšná na Anvina, že se jim postavil. Konečně se jim někdo postavil.

Voják se zlostně zamračil a shora na Anvina pohlédl.

“Ty si dovoluješ vzepřít se Lordu Guvernérovi?” zeptal se.

Anvin trval na svém.

“Divočák je náš – nikdo ti ho nedává,” řekl Anvin.

“Byl váš,” opravil ho voják, “a nyní patří nám.” Otočil se na své muže. “Chopte se toho divočáka,” poručil.

Lordovi muži se přiblížili a jak se to událo, tucet otcových mužů vykročilo vpřed, s cílem podpořit Anvina a Vidara, zablokovali cestu Lordovým mužům, s rukama na zbraních.

Napjetí bylo tak silné, že Kyra zmáčkla svůj luk, až jí klouby zbělaly a jak tam stála, cítila se hrozně, jako by za toto vše nesla zodpovědnost ona, vzhledem k tomu, že toho divočáka zabila. Vycítila, že se stane něco zlého a proklínala své bratry, že toto zlé znamení do vesnice přinesli a to zrovna na den Zimního Měsíce. Během svátků se vždy děly zvláštní věci, byly to tajemné časy, kdy se říkalo o mrtvých, že jsou schopni přejít z jednoho světa do druhého. Proč museli její bratři takto duchy provokovat?

Jak se schylovalo ke konfrontaci, otcovi muži se připravovali tasit meče, všichni jen krůček od krveprolití, autoritativní hlas

najednou proležel vzduchem a zahřměl tichem.

“Ten úlovek patří té dívce!” zazněl hlas.

Byl to silný hlas, plný sebejistoty, hlas, který si vyžadoval pozornost, hlas, který Kyra obdivovala a respektovala více, než kterýkoli jiný na celém světě: hlas jejího otce. Velitele Duncana.

Všechny oči pohlédly na jejího přicházejícího otce, dav se před ním roztupoval, dával mu najevo velkou míru úcty. Stál tam, chlap jako hora, dvakrát tak vysoký než všichni kolem, jeho ramena dvakrát tak široká, nezkrocený hnědý plnovous a polodlouhé hnědé vlasy, oboje protkané šedinami, přes ramena měl kožešiny a na opasku měl připevněné dva dlouhé meče a na zádech kopí. Jeho brnění neslo černé barvy Volisu a na prsním pancíři měl vyřezávaného draka, znak jeho domu. Jeho zbraně byly poškrábané a odřené z příliš mnoha bitev a vyzařovala z nich zkušenost. Byl muž, kterého bylo radno se bát, muž, který byl hoden obdivu, muž, o kterém všichni věděli, že je spravedlivý a čestný. Muž milovaný a především respektovaný.

“To je Kyřin úlovek,” zopakoval a nesouhlasně přitom pohlédl na její bratry a poté se otočil a pohlédl na Kyru, ignorujíc lordovy muže. “Ona rozhodne o jeho osudu.”

Kyra byla šokována slovy svého otce. Nikdy by toto nečekala, nikdy by neočekávala, že tak velkou zodpovědnost nechá na ní, ponechat jí tak vážné rozhodnutí. Protože to nebylo pouze rozhodnutí o divočákovi, jak oba dobře věděli, ale bylo to rozhodnutí o osudu jejího lidu.

Napjatí vojáci se po obou stranách vyřadili, všichni s rukama

na mečích, a jak se podívala na všechny ty obličeje, které se na ni otočily v očekávání odpovědi, věděla, že její další volba, její další slova, budou těmi nejdůležitějšími, které kdy vyslovila.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Merk šel pomalu lesní cestou, proplétal se Bílým lesem a přemýšlel nad svým životem. Posledních čtyřicet let bylo těžkých# nikdy předtím si neudělal čas na to aby si vyšel do lesa a obdivoval tu krásu kolem. Podíval se dolů na bílé listí, které mu šustilo pod nohama, přerušovaným zvuky jeho hole, která ťukala do měkkou půdu lesa# jak kráčel, vzhlédl a nasával tu krásu Aesopových stromů, jejich lesklé bílé listy a zářivě červené větve, lesknoucí se v ranním slunci. Listí padalo a zahrnovalo ho jako sníh, a poprvé ve svém životě pocítil skutečný pocit míru.

Průměrné výšky a vzrůstu, s hluboce černými vlasy, neustále neoholeným obličejem, širokými čelistmi, dlouhými, vykreslenými lícními kostmi a velkýma černýma očima s tmavými kruhy pod nimi, Merk vždy vypadal, jako by celé dny nespal. A tak se vždy také cítil. Až doteď. Nyní se konečně cítil odpočatý. Zde, v Uru, severozápadním kraji Escalonu, zde nebyl žádný sníh. Mírný vítr z oceánu, vzdáleného ani ne hodinu jízdy na západ, jim zajišťoval teplejší počasí a dovoľoval vzkvétat listům každé barvy. To také umožnilo Merkovi nosit nic víc než plášť, bez potřeby choulit se před mrazivým větrem, tak jak to dělali téměř v celém Escalonu. Stále si zvykal na myšlenku nosit plášť místo brnění, mít k dispozici hůl místo meče, ťukat svou holí o listí, místo probodávání svých nepřátel dýkou. Vše bylo pro něho nové. Snažil se představit si, jaký je to pocit, stát se tímto

novým člověkem, kterým tak toužil být. Bylo to mírumilovné – ale zvláštní. Jako by předstíral, že byl někým jiným.

Merk nebyl žádný cestovatel, žádný mnich – ani to nebyl mírumilovný muž. V krvi mu proudila krev bojovníka. A nejen bojovníka# byl to muž, který bojoval svými vlastními pravidly a který nikdy boj neprohrál. Muž, který se nebál přenést své souboje z bojiště do tmavých uliček kolem hospod, které miloval až příliš. Někteří lidé by ho nazvali žoldákem. Nájemním vrahem. Podplaceným mečem. Měl velmi mnoho přezdívek, některé méně lichotivé, ale Merkovi nezáleželo na jménech nebo na tom, co si lidé mysleli. Jediné, na čem mu záleželo bylo, že byl jedním z nejlepších.

Merk, jako by chtěl do své role zapadnout, si sám dal již nespočetně mnoho jmen, vrtošivě je měnil. Nelíbilo se mu jméno, které mu dal jeho otec – vlastně neměl rád ani svého otce – a nehodlal prožít život se jménem, které mu udělil někdo jiný. Nejčastěji si říkal Merk a v tuto chvíli mu to tak zrovna vyhovovalo. Bylo mu jedno, jak ho jiní oslovovali. V životě mu záleželo pouze na dvou věcech# najít pro ostří své dýky to nejlepší místo a že jeho zaměstavatel mu zaplatil právě vyraženým zlatem – spoustou zlata.

Merk objevil v ranném věku svůj dar od přírody, to že před ostatními svým nadáním vynikal. Jeho bratři, stejně tak jako jeho otec a všichni jejich předkové, byli pyšní a urození rytíři, oblečení do toho nejlepšího brnění, ohánějící se tou nejlepší ocelí, nesoucí se na svých koních, mávající svými korouhvemi a

nabubřelými žíněmi, vyhrávali závody, zatímco jim dámy házely květiny k nohám. Více pyšní na sebe už být nemohli.

Merk ale nesnášel tyto okázalosti, být středem pozornosti. Tito rytíři zabíjeli nemotorně, ohromně neschopně a Merk k nim nechoval žádný respekt. Ani nepotřeboval to uznání, hodnosti, korouhve nebo šlechtický erb, po kterém rytíři prahli. To bylo něco pro lidi, kteří postrádali to nejdůležitější: dovednost vzít život, rychle, potichu a efektivně. V jeho mysli nebyl prostor pro nic dalšího.

Když byl mladý a jeho přátelé, příliš malí aby sami sebe ubránili, byli někým popichováni, přišli za ním, protože věděli, že výjimečně ovládá meč a nechá si za jejich obranu zaplatit. Jejich tyranů už je nikdy netýrali, protože Merk vždy zašel ještě o krok dál. Pověst o jeho mimořádné dovednosti, se šířila rychle a Merk přijímal více a více plateb a jeho schopnosti zabíjet se dále rozvíjely.

Merk se mohl stát rytířem, oslavovaným bojovníkem, stejně jako jeho bratři. Ale místo toho si vybral práci v ústraní. Zajímalo ho vyhrávat, zabít na smrt, a rychle objevil, že rytíři, pro všechny své nádherné zbraně a objemné brnění, nedokázali zabít ani z poloviny tak rychle nebo efektivně jako on, osamocený muž v kožené košili a s ostrou dýkou.

Jak krácel, dloubal do listů svou holí a vzpomněl si na jednu noc se svými bratry v hospodě, kdy tasili meče proti rivalským rytířům. Jeho bratři byli obklíčeni, jejich soupeři v převaze a zatímco všichni ti fajnoví rytíři slavnostně postávali, Merk

neváhal. Vystartoval uličkou se svou dýkou a podřízl jim všem krky ještě, než stačili tasit meče.

Jeho bratři mu měli poděkovat za záchranu svých životů – ale místo toho se od něj všichni oddálili. Báli se ho a pohlíželi na něj svrchu. To byly díky, kterých se mu dostalo a zrada Merka bolela více, než dokázal vyjádřit. Prohloubilo to trhlinu v jejich vztazích, veškerou ušlechtilost, všechnu dvornost. V jeho očích to nebylo nic jiného než pokrytectví, prospěchářství# mohli odkráčet ve svém blyštícím se brnění, mohli na něj pohlížet svrchu, ale kdyby nebylo jeho a té dýky, leželi by už dnes všichni mrtví v postranní uličce.

Merk krácel stále dál, vzdychal a snažil se odpoutat se od minulosti. Jak tak rozmyšlel, uvědomil si, že zcela nerozuměl, odkud jeho talent pramenil. Snad to bylo proto, že byl tak rychlý a pohotový# snad proto, že měl obratné ruce a zápěstí# snaž pro jeho zvláštní talent najít na muži jeho slabá místa# snad proto, že nikdy neváhal jít ještě o krok dál, aby dokonal ten poslední úder, kterého se jiní muži obávali# snad proto, že nikdy nemusel udeřit dvakrát# nebo snad proto, že uměl improviovat, zabít jakýmkoli nástrojem, který byl po ruce – ptačím brkem, kládívem, starou kládou. Byl více vychytralý, než druzí, více adaptabilní a pohyboval se rychle – to byla smrtelná kombinace.

Když vyrůstal, všichni ti pyšní rytíři se od něj distancovali, pod vousy ho zesměšňovali (protože nikdo si nedovolil se mu vysmívat do obličeje). Ale nyní, když už byli starší, jejich síly slábly a jeho sláva se šířila, byl to on, kdo byl povoláván krály,

zatímco oni byli již všichni zapomenuti. Jeho bratři totiž nikdy nechápali, že kavalírství nedělá z králů krále. Ale to ošklivé, brutální násilí, strach, odstranění nepřátel, jednoho po druhém, hrůzné zabíjení, které nikdo jiný nechtěl dokonat, to dělalo krále králem. A byl to on, na koho se obraceli, když potřebovali vykonat to skutečné královské dílo.

S každým dloubnutím své hole si Merk vzpomněl na všechny své oběti. Zabil královy nejhorší nepřátele – ne jedem – pro to se najímali bezvýznamní vrazi, apatykáři, svůdnice. Ty nejhorší toužili zabít oficiálním gestem a na to potřebovali jeho. Něco hrůzného, něco veřejného: dýka v oku# tělo, jehož části byly poházeny na náměstí před zraky veřejnosti, pohupující se v okně, aby jej mohli všichni spatřit při východu slunce a mohli se dohadovat, kdo si dovolil odporovat králi.

Když se starý král Tarnis vzdal království, otevřel brány Pandesianům, Merkovi zmizela práce a poprvé ve svém životě pocítil marnost. Bez krále, kterému by mohl sloužit, se cítil jako bez cíle. Něco, co už v něm delší dobu třímalo, vyplulo na povrch a z nějakého důvodu, kterému ale nerozuměl, začal přemýšlet o životě. Celý svůj život byl posedlý smrtí, zabíjením, odnímáním životů. Bylo to tak jednoduché – až příliš jednoduché. Ale nyní se v něm něco začalo měnit# bylo to, jako by téměř necítil pevnou zem pod nohama. Z vlastní zkušenosti vždy věděl, jak je život křehký, jak snadno o něj může přijít, ale nyní začal myslet na to, jak si ho zachovat. Život byl tak nestálý, nebylo zachovat si ho větší výzvou než ho brát?

A chtě nechtě začal přemýšlet: o co vlastně obíral ostatní?

Merk nevěděl, co v něm vzbudilo toto přemýtlání o sobě samém, ale hluboce ho to znepokojovalo. Něco v něm vyplouvalo na povrch, velká nevolnost, zabíjení už měl až po krk – vypěstoval si k němu nechut a to z něj měl dříve takový požitk. Přál si, aby byl schopen ukázat na jediný důvod, kvůli kterému to vše začalo – třeba zavraždění určité osoby – ale nemohl jej najít. Prostě se to k němu bezdůvodně vkradlo. A to ho znepokojovalo ze všeho nejvíc.

Na rozdíl od ostatních žoldáků si Merk vybíral pouze záležitosti, ve které věřil. Až později v životě se stal až příliš dobrý v tom, co dělal, když jeho výplata byla až příliš veliká, lidé, kteří vyžadovali jeho služby až příliš důležití, pak začal mlžit hranice, aby přijal platby za vraždy mužů, kteří nebyli až tak na vině – třeba ani trochu. A to ho trápilo.

Merk si vybudoval stejně silnou zálibu v odčinění všeho, co způsobil, dokazováním ostatním, že se změnil. Chtěl svou minulost vymazat, vzít zpět vše, co kdy učinil, kát se. Posvátně přísahal sám sobě, že již nikdy nezabije# nikdy na nikoho nevztáhne ruku# stráví zbytek svých dnů tím, že bude prosit Boha o odpuštění# bude se věnovat pomáhání druhým# stane se lepším člověkem. A toto vše ho vedlo na tuto lesní cestu, kde právě nyní kráčel za klepání své hole.

Merk viděl, jak se před ním lesní cesta zvedá a pak zase prudce klesá, ozářená bílými listy, a znovu zkontroloval, zda není na horizontu vidět Věž Uru. Stále po ní nebylo ani památky.

Věděl že tato cesta ho tam nakonec dovede, na této pouti, která ho lákala už několik dlouhých měsíců. Od svého dětství byl okouzlen příběhy Hlídačů, tajného řádu mnichů/rytířů, z části mužů a z části něčeho jiného, jejichž posláním bylo obydlovat dvě věže – Věž Uru na severozápadě a Věž Kosu na jihovýchodě, a dohlížet na nejvzácnější relikvii království: Ohnivý meč. Podle legendy to byl právě Ohnivý meč, který udržoval Plameny naživu. Nikdo s jistotou nevěděl, ve které z věží se nachází, bylo to tajně strážené tajemství, známé jen prastarým Hlídačům. Kdyby byl přemístěn, nebo odcizen, Plameny by byly navždy ztraceny – a Escalon by čelil nebezpečným útokům.

Říkalo se, že hlídat věže bylo vysoké poslání, svatá a ctihodná služba – pokud vás Hlídači přijali. Jako chlapec snil Merk o Hlídačích, v noci chodil do postele s představou, jaké by to bylo k nim patřit. Chtěl se ponořit do samoty, do služby, do svých úvah a věděl, že neexistoval lepší způsob, než se stát Hlídačem. Merk se cítil připraven. Vyměnil svou drátěnou košili za koženou, svůj meč za hůl, a poprvé ve svém životě přečkal celý měsíc bez zabítí či ublížení jediné duši. Začínal se cítit dobře.

Jak Merk vystoupal na malý kopec, rozhlížel se, již několik dnů plný naděje, že právě tento vrchol mu odhalí pohled na Věž Uru, někde tam na horizontu. Ale nikde nic neviděl – nic víc, než jen lesy, sahající kam jeho oko dohlédlo. A přesto věděl, že se blíží – po tolika dnech pochodování, věž už nemohla být daleko.

Merk pokračoval po cestě z kopce dolů, les začínal houstnout, až úplně dole narazil na ohromný spadlý strom, který mu

blokoval cestu. Zastavil se a pohlédl na něj, obdivoval jeho velikost a uvažoval, jak ho obejít.

“Řekl bych, že je to tak akorát daleko,” promluvil zlověstný hlas.

Merk okamžitě v hlase rozpoznal zlověstný záměr, v tom se stal skutečným znalcem, a ani se nemusel otočit, aby věděl, co přijde. Všude kolem sebe slyšel chrastit listí a z lesa se vynořily obličej, které k tomu hlasu pasovaly: hrdlořezové, každý vyhlížel zoufaleji, než ten vedle něj. To byly obličej mužů, kteří vraždili bezdůvodně. Obličej prachobyčejných zlodějů a vrahů, kteří vykořisťovali slabé náhodným a nesmyslným násilím. V Merkových očích byli nejnižší z nejnižších.

Merk viděl, že byl obklíčen a že vstoupil do pastí. Rychle se kolem sebe rozhlédl, aniž by jim to dal najevo, jeho starý instinkt se vracel, spočítal jich osm. Všichni drželi dýky, byli oblečení v hadrech, obličej, ruce a nehty špinavé, všichni neoholení, všichni vypadali zoufale, což poukazovalo na to, že již několik dnů nejedli. A také že byli znudění.

Merk strnul, jak se hlavní zloděj přibližoval, ne proto, že by se ho bál# Merk by ho mohl snadno zabít – mohl by je zabít všechny – bez jediného mrknutí oka, kdyby chtěl. Byl napjatý kvůli tomu, že by mohl být přinucen k násilí. Byl odhodlán za jakoukoli cenu dodržet svůj slib.

“Tak co to tu máme?” zeptal se jeden z nich, přiblížil se a obkroužil Merka.

“Vypadá jako mnich,” řekl jiný uštěpačným hlasem. “Ale ty

boty k tomu nepasují.”

“Možná je to mnich, který si o sobě myslí, že je voják,” zasmál se jiný.

Všichni se začali smát a jeden z nich, hulvát kolem čtyřiceti let, s chybějícím předním zubem, se naklonil dopředu, oplýval špatným dechem, a dloubnul Merkovi do ramene. Starý Merk by zabil každého muže, který by se přiblížil z poloviny tak blízko.

Ale nový Merk byl odhodlán být lepším mužem, povýšit se nad násilí – i když se zdálo, že ho pronásleduje. Zavřel oči a zhluboka se nadechl, přinutil se zůstat v klidu.

Neuchyluj se k násilí, opakoval si znovu a znovu.

“Co to ten mnich dělá?” zeptal se jeden z nich. “Modlí se?”

Všichni znovu vyprskli smíchy.

“Tvůj Bůh tě teď nezachrání, chlapče!” vykřikl jeden z nich.

Merk otevřel oči a na toho blbce se podíval.

“Nechci vám ublížit,” řekl klidně.

Smích se stupňoval, byl hlasitější, než předtím a Merk si uvědomil, že zůstat klidný a nereagovat násilně, bylo to nejtěžší, co kdy udělal.

“Tak to máme štěstí!” odpověděl jeden.

Znovu se zasmáli, pak všichni zmlkli, protože jejich vůdce vystoupil dopředu přímo před Merkův obličej.

“Ale možná,” řekl, jeho hlas vážný a byl tak blízko, že Merk cítil zápach z jeho úst, “že mi chceme ublížit tobě.”

Muž přistoupil zezadu k Merkovi, chytil ho tlustou paží pod krkem a stisknul. Merk zalapal po dechu a cítil, že se dusí, stisk

byl dostatečně silný, aby ho to bolelo, ale ne, aby odřízl všechny přívod vzduchu. Jeho okamžitý reflex byl sáhnout po tom muži a zabít jej. Bylo by to snadné# věděl, kde přesně najít ten bod na paži, aby stisk povolil. Ale přinutil se nic neudělat.

Nech je jít, řekl sám sobě. Cesta k pokoře musí někde začít.

Merk stál vůdci tváří v tvář.

“Vezměte si ode mne, co budete chtít,” řekl Merk, lapající po dechu. “Vemte si to a jděte pryč.”

“A co když si to vezmeme a zůstaneme tady?” odpověděl vůdce.

“Nikdo se tě neptá na to, co si smíme a nesmíme vzít, chlapče,” řekl jiný.

Jeden z nich přišel a prohledal Merka kolem pasu, chamtivě ruce mu hrabaly těmi pár osobními věcmi, které mu na světě zůstaly. Merk se nutil zůstat klidný, zatímco mu ruce prohrabávaly vše, co vlastnil. Konečně se dostaly na jeho opotřebovanou stříbrnou dýku, jeho oblíbenou zbraň a Merk stále, ač to bylo velmi bolestné, nereagoval.

Nech to být, říkal sám sobě.

“Co to je?” zeptal se jeden. “Dýka?”

Zabodnul svůj pohled do Merka.

“K čemu má u sebe tak fajnový mnich, jako ty, dýku?” zeptal se jeden.

“Co s tím děláš, chlapče, bodáš do stromů?” zeptal se jiný.

Všichni se smáli a Merk skřípal zubama a uvažoval, kolik toho ještě snese.

Muž, který mu vzal dýku, se zastavil, podíval se dolů na Merkovo zápěstí a škubnul mu za rukáv. Merk se připravil na nejhorší, uvědomil si, že to našli.

“Co je to?” zeptal se zloděj, uchopil jeho zápěstí, pozvedl ho a pozorně si ho prohlížel.

“Vypadá to jako liška,” řekl jeden.

“K čemu je mnichovi tetování lišky?” zeptal se jiný.

Další muž udělal krok dopředu, vysoký, štíhlý muž s rezavými vlasy, a uchopil jeho zápěstí a zblízka si jej prohlížel. Pak ho pustil a podíval se na Merka ostražitým pohledem.

“To není liška, vy idioti,” řekl svým mužům. “To je vlk. Je to znamení králových mužů – žoldnéřů.”

Merk pocítil, že mu zrudnul obličej, když si uvědomil, že všichni zírají na jeho tetování. Nechtěl být odhalen.

Zloději byli zticha, všichni se upřeně dívali a poprvé Merk v jejich obličejích zaznamenal rozpaky.

“To je řád zabijáků,” řekl jeden a pak se na něj podíval. “Jak si k tomu znamení přišel, chlapče?”

“Pravděpodobně si ho udělal sám,” odpověděl jeden. “Cesta je pak bezpečnější.”

Vůdce pokýval na svého muže, který uvolnil stisk kolem Merkova krku a Merk se zhlukoka s úlevou nadechl. Ale vůdce potom vztáhl ruku a dal Merkovi nůž na krk a Merk přemýšlel, jestli tu zemře, dnes, na tomto místě. Uvažoval, jestli by to byl trest za všechny ty vraždy, které vykonal. Přemýšlel, jestli byl připraven zemřít.

“Odpověz mu,” zabručel jejich vůdce. “Udělal sis to sám, chlapče? Říká se, že je nutné zabít sto mužů, abys získal toto znamení.”

Merk se nadechl, během dlouhého ticha, které následovalo, přemýšlel, co odpovědět. Nakonec si povzdychl.

“Tisíc,” řekl.

Vůdce zamrkal, zmaten.

“Cože?” zeptal se.

“Tisíc mužů,” vysvětlil Merk. “Tak získáš toto tetování. A mám ho od samotného krále Tarnise.”

Všichni na něj civěli, šokováni, a nekonečné ticho zalilo celý les, takové ticho, že Merk slyšel cvrlikání hmyzu. Přemýšlel, co se stane nyní.

Jeden z nich se najednou začal hystericky smát – a ostatní se k němu přidali. Smáli se a chechotali, jak tam Merk stál, zjevně nic tak vtipného nikdy neslyšeli.

“To je vážně dobrý, chlapče,” řekl jeden. “Jsi tak dobrý lhář, jako jsi mnich.”

Vůdce zatlačil dýku do jeho krku, dostatečně pečlivě, až začala téct krev.

“Řekl jsem, abys mi odpověděl,” zopakoval vůdce. “Pravdivě odpověděl. Chceš zemřít právě teď, chlapče?”

Merk tam stál, cítil bolest a o té otázce přemýšlel – skutečně na to pomýšlel. Chtěl zemřít? Byla to dobrá otázka a ještě hlubší otázka, než by vůdce předpokládal. Jak o tom přemýšlel, skutečně přemýšlel, uvědomil si, že část z něj zemřít chce. Byl

unaven životem, až do morku kostí.

A jak to rozebíral, Merk si nakonec uvědomil, že není připraven zemřít. Ještě ne. Ne dnes. Ne nyní, když byl připraven začít znovu. Ne nyní, když si teprve začínal užívat života. Chtěl příležitost změnit se. Chtěl příležitost sloužit ve Věži. Stát se Hlídačem.

“Ne, vlastně nechci,” odpověděl Merk.

Konečně se podíval svému vězniteli přímo do očí, rozhodnutí v něm rostlo.

“A právě z toho důvodu,” pokračoval, “vám dám jen jednu jedinou šanci mě pustit, než vás všechny zabiju.”

Všichni se na něj podívali v tichém úžasu, než se vůdce zamračil a pustil se do činností. Merk cítil, že ho ostří začíná řezat do krku a něco v něm ho ovládlo. Bylo to jeho profesionální já, to, které celý život trénoval, ta část, která už to nemohla déle vydržet. Znamenalo to porušit svůj slib – ale už mu to bylo jedno.

Starý Merk přispěchal zpět tak rychle, bylo to, jako by nikdy neodešel – a mrknutím oka se opět ocitl v režimu vraha.

Merk se zaměřil a viděl pohyby všech svých oponentů, každé cuknutí, každý tlakový bod, každou slabost. Touha zabít ho přemohla, jako starý přítel a Merk mu dovolil, aby jej ovládl.

V jednom bleskurychlém pohybu chytil Merk vůdcovo zápěstí, zabořil svůj prst do tlakového bodu, zahýbal s ním, až to luplo, poté se chopil padající dýky a v jednom rychlém pohybu přeříznul krk toho muže, od ucha k uchu.

Jejich vůdce na něj civěl udiveným pohledem, než poklesnul

k zemi, mrtev.

Merk se otočil čelem k ostatním, všichni na něj hleděli, omráčení, ústa do široka otevřená.

Nyní byla řada na Merkovi, aby se smál, když se na ně všechny podíval, vychutnával si co nyní přijde.

“Někdy si, chlapci,” řekl, “prostě vyberete pro své hrátky špatného muže.”

KAPITOLA PÁTÁ

Kyra stála uprostřed přelidněného mostu, cítila na sobě všechny oči, všichni čekali na její rozhodnutí o osudu divočáka. Její tváře rudé# nebyla ráda středem pozornosti. I když milovala svého otce za jeho ocenění a cítila se pyšná, obzvláště proto, že vložil zodpovědnost rozhodnout do jejích rukou.

A přesto zároveň cítila velkou zodpovědnost. Věděla, že ať zvolí jakkoli, rozhodne o osudu svého lidu. Ač nenáviděla Pandesiány, nechtěla mít zodpovědnost za přivedení svého lidu do války, kterou nemohli vyhrát. Ale také nechtěla ustoupit, dodat Lordovým mužům odvalu a zostudit svůj lid, aby si nepřipadali slabí, zvláště poté, co se k tomu Anvin a ostatní tak kurážně postavili.

Uvědomila si, že je její otec chytrý: tím, že vložil rozhodnutí do jejích rukou, se mohlo zdát, jako by to rozhodnutí patřilo jim, ne Lordovým mužům, a tím jednáním si jeho lid mohl udržet svou tvář. Také si uvědomila, že jí do rukou vložil příležitost rozhodnout naschvál: musel si uvědomit, že tato situace vyžaduje hlas někoho třetího, aby si všechny strany udržely tvář – a vybral si ji, protože se na to hodila a protože věděl, že není ukvapená a vyjádří se rozumně. Čím více o tom uvažovala, tím více si uvědomovala, proč si ji vybral: ne, aby vyprovokoval válku – k tomu si mohl vybrat Anvina – ale aby od války svůj lid ušetřil.

Rozhodla se.

“Ta bestie je prokletá,” řekla zamítavě. “Málem zabila mé bratry. Pochází z Trnového lesa a byla zabita v podvečer Zimního Měsíce, v den, kdy není dovoleno lovit. Byla chyba, přinést ji až za brány – měla být ponechána napospas divočině, kam patří.”

Pohrdavě se otočila na Lordovy muže.

“Doneste ji Lordu Guvernérovi,” řekla s úsměvem. “Uděláte nám laskavost.”

Lordovi muži přeběhli pohledem na bestii a jejich výraz se změnil# nyní vypadali, jako by kousli do něčeho shnilého, jako by ji už nechtěli.

Kyra viděla Anvina a ostatní, jak na ni souhlasně hledí, se vděkem – a její otec ze všech nejvíce. Dokázala to – umožnila svým lidem udržet si tvář, ušetřila je války – a ještě se vysmála Pandesianům.

Její bratři pustili divočáka na zem a on přistál na sněhu se zaduněním. Udělali krok zpět, pokořeně, ramena je bolela.

Všechny oči byly najednou na Lordových mužích, kteří tam stáli a nevěděli, co dělat. Bylo zjevné, že Kyřina slova je zasáhla# nyní na bestii hleděli, jako by to bylo něco odporného, vytaženého ze samotných vnitřností země. Zcela zřejmě ji už nechtěli. Zdálo se, že nyní, když byla jejich, po ní už netoužili.

Jejich velitel, po dlouhém, napjatém tichu, konečně udělal posunky na své muže, aby bestii zvedli, pak se otočil, zamračený, a odpochoval pryč, zjevně otrávený, jako by věděl, že byl přechytračen.

Dav se rozpustil, napjetí bylo tu tam a nahradil jej pocit úlevy.

Mnozí otcovi muži k ní souhlasně přistoupili a položili ruku na její rameno.

“Výborně,” řekl Anvin a souhlasně na ni pohlížel. “Jednou z tebe bude dobrá panovnice.”

Vesničané se vrátili ke svým činnostem, spěch a hemžení bylo zpět, napjetí se rozplynulo a Kyra se otočila a hledala oči svého otce. Našla je, jak na ni hledí, nestál ani krok od ní. Před svými muži byl vždy rezervovaný, co se jí týkalo, a tentokrát tomu bylo stejně tak – měl jiný výraz, jen zlehka na ni pokyvoval a ona věděla, že to bylo souhlasné kývnutí.

Kyra se podívala za sebe a viděla Anvina a Vidara, jak třímají svá kopí, a srdce jí začalo bušit.

“Mohu se k vám přidat?” zeptala se Anvina, věděla, že půjdou na cvičiště, stejně jako ostatní otcovi muži.

Anvin se podíval nervózně na jejího otce, věděl, že nebude souhlasit.

“Sněžení houstne,” odpověděl konečně Anvin váhavě. “Také se schyluje noc.”

“To vás ale nebrzdí,” oponovala Kyra.

Ušklíbnul se na ni.

“Ne, nebrání,” připustil.

Anvin se znovu podíval na jejího otce a ona se také otočila a viděla, jak zakroutil hlavou předtím, než se otočil a šel zpátky dovnitř.

Anvin si povzdechl.

“Chystají velkolepou hostinu,” řekl. “Bude lepší, když půjdeš

dovnitř.”

Kyra ji cítila, vzduch byl těžký opékajícími se vybranými kusy masa a viděla, jak se její bratři obrátili a mířili dovnitř, spolu s tuctem vesničanů, všichni se spěchali připravit na festival.

Ale Kyra se otočila a toužebně hleděla do polí, na cvičiště.

“Jídlo počká,” řekla. “Trénink nepočká. Dovolte mi, abych šla s vámi.”

Vidar se usmál a zakroutil hlavou.

“Jseš si jistá, že jsi dívka a ne bojovník?” zeptal se Vidar.

“Nemohu být oboje?” odpověděla.

Anvin dlouze povzdechl a nakonec zakroutil hlavou.

“Tvůj otec mě stáhne z kůže,” řekl.

A potom nakonec pokývnul.

“Ty se nesmíříš s odmítnutím,” došel k závěru, “a máš více odvahy, než polovina mých mužů. Myslím, že jeden navíc se nám bude hodit.”

*

Kyra běžela napříč zasněženou krajinou, sledovala Anvina, Vidara a několik dalších otcových mužů, Leo byl po jejím boku. Sněžení houstlo a jí to bylo jedno. Měla pocit svobody, rozjaření, jako vždy, když procházela Bránou Bojovníků, nízkým, klenutým otvorem, vytesaným do kamenných zdí cvičiště. Zhluboka se nadechla, jak se nebe otevřelo a vběhla na toto místo, které milovala nejvíce na světě, jeho vlnící se zelené vršky, nyní pokryté sněhem, obklopené nepravidelnou kamennou zdí, snad čtvrt míle širokou a hlubokou. Cítila, že

všechno bylo jak se patří, když viděla všechny muže trénovat, jezdit křížem krážem na svých koních, třímat kopí, mířit na vzdálené cíle a zdokonalovat se. Toto byl, podle ní, skutečný život.

Toto cvičiště bylo vyhrazeno otcovým mužům# ženy sem měly vstup zakázán a ani chlapci, kterým ještě nebylo osmnáct let, sem nesměli – a také ti, kdo nebyli pozvaní. Brandon a Braxton, čekali každý den netrpělivě na pozvání – a přesto měla Kyra dojem, že nikdy pozvaní nebudou. Brána Bojovníků byla pro vážené, bitvami ostřílené bojovníky, ne pro kecaly, jakými byli její bratři.

Kyra běžela přes pole, cítila se šťastnější a více naživu tady, než kdekoli jinde na zemi. Atmosféra byla intenzivní, plná tuctem nejlepších otcových bojovníků, každý měl na sobě trochu jiné brnění, bojovníci ze všech regionů Escalonu, všichni postupem času tíhli k otcovi pevnosti. Byli tam muži z jihu, z Thebusu a Leptisu# ze středozemí, nejvíce z hlavního města, Androsu, ale také z hor Kosu# byli tam západané z Uru# muži od řeky z Thusisu a jejich sousedé z Esephusu. Byli tam muži, kteří žili blízko jezera Ire a muži až od vodopádů Everfallu. Všichni měli na sobě jiné barvy brnění, třímali jiné zbraně, všichni byli muži Escalonu, ale každý reprezentoval svou vlastní pevnost. Byla to oslnivá přehlídka moci.

Její otec, přeborník posledního krále, muž, který vzbuzoval velký respekt, byl jediným mužem v této době, v tomto roztržitém království, kolem kterého se mohli muži

shromáždit. Když se starý král vzdal svého království bez boje, byl to její otec, kterého lidé pobízeli, aby převzal trůn a převzal boj. Časem ho vyhledali nejlepší bojovníci krále a nyní, s vojenskými složkami, které sílily každým dnem, dosahoval Volis moci, která mohla téměř konkurovat hlavnímu městu. Kyra si uvědomila, že snad proto Lordovi muži cítili potřebu je zahanbovat.

Všude jinde v Escalonu, Pandesianští Lordové Guvernéri nedovolovali rytířům shromáždit se, nedovolovali takovou volnost, protože se obávali vzpoury. Ale tady, ve Volisu, to bylo jiné. Zde neměli na vybranou: museli to povolit, protože potřebovali ty nejlepší muže k bránění Plamenů.

Kyra se otočila a rozhlédla se, za zdmi, za vlnitými bělostnými kopci, v dál, na vzdáleném horizontu, dokonce i skrz sněžení, viděla, i když jen bledně, tlumenou záři Plamenů. Ohňová zeď, která chránila východní hranici Escalonu, Plameny, ohňová zeď padesát stop hluboká a několik set vysoká, hořela jasně jako vždy, prosvěťovala noc, její obrys viditelný na horizontu a stále výraznější, jak se stmívalo. Táhla se téměř padesát mil do široka, Plameny byly jedinou věcí, která od sebe dělila Escalon a národ divokých skřítků na východě.

I tak se podařilo mnoha skřítkům každý rok se sem prodrat a nadělat paseku, a kdyby nebylo Dozorců, statečných mužů jejího otce, kteří se starali o Plameny, Escalon by se stal národem otroků pro skřítky. Skřítkové se báli vody, mohli napadnout Escalon jen po souši, a Plameny byly jedinou věcí, které je drželi

v bezpečné vzdálenosti. Dozorci hlídali ve směnách, v hlídkách rotovali, a Pandesie je potřebovala. Ostatní měli také základnu u Plamenů – branci, otroci a zločinci – ale otcovi muži, Dozorci, byli těmi pravými vojáky ze všech a jedinými, kteří věděli, jak udržovat Plameny.

Na oplátku Pandesie dovolila Volisu a jejím mužům několik malých projevů svobody, jako třeba Volis, tato cvičiště, skutečné zbraně – malá ochutnávka svobody, aby se mohli stále cítit jako svobodní bojovníci, i když to ale byla jen iluze. Nebyli to svobodní muži a všichni si toho byli vědomi. Žili ve zvláštní rovnováze mezi svobodou a službou, což nemohl nikdo strávit.

Ale alespoň zde, v Bráně Bojovníků, byli tito muži volní, stejně tak jako bývali dříve, bojovníci, kteří mohli soutěžit, trénovat a zdokonalovat své dovednosti. Byli těmi nejlepšími z Escalonu, lepší bojovníci, než mohla nabídnout celá Pandesie, všichni z nich veteráni Plamenů – a všichni zde sloužili na směny, ani ne den jízdy daleko. Kyra si nepřála nic jiného, než se přidat do jejich řad, dokázat si to, mít základnu u Plamenů, bojovat s opravdovými skřítky, kteří tudy přicházeli, a pomáhat střežit její království před invazí.

Samozřejmě věděla, že jí to nebude nikdy dovoleno. Byla příliš mladá, aby byla přijata – a byla dívka. Mezi členy žádá jiná dívka nebyla a i kdyby byla, její otec by jí to nikdy nedovolil. Jeho muži na ni také pohlíželi jako by byla dítě, když je začala před lety navštěvovat a byli její přítomností pobaveni, jako by byla divák. Ale poté, co muži odešli, zůstala tam sama,

trénovala dnem i nocí na prázdném cvičišti, používala jejich zbraně, jejich terče. Nejprve byli překvapeni, když následující den přišli a uviděli šrámy po šípech na svých terčích – a ještě více překvapeni, protože byly zásahy uprostřed terčů. Ale časem si na to zvykli.

Kyře se pomalu dostávalo úcty, při obzvláště vzácných příležitostech jí bylo dovoleno se k nim přidat. A nyní, o dva roky později, všichni věděli, že se třefovala do cílů, které mnozí z nich nezasáhli – a jejich tolerance vůči ní se změnila v něco jiného: měli k ní úctu. Samozřejmě, že se nezúčastnila bitev, jako tito muži, nikdy nezabila člověka nebo nestála na stráži u Plamenů nebo se nikdy neutkala se skřítkem. Neuměla se ohánět mečem, bitevní sekerou nebo halapartnou nebo zápasit jako tito muži. Neměla ani jejich fyzickou sílu a toho jí bylo velice líto.

I přesto Kyra přišla na to, že má přirozený talent v ovládání dvou zbraní a obě z ní dělaly, navzdory její velikosti a pohlaví, hrůzu nahánějícího oponenta: luk a hůl. K tomu prvnímu tíhla přirozeně, zatímco na to druhé narazila náhodou, před několika měsíci, když nemohla uzvednout obouručný meč. Tenkrát se muži smáli její neschopnosti meč udržet a jako urážku jí jeden pohrdavě hodil hůl.

“Schválně, jestli budeš schopná místo toho zvednout tenhle klacek!” zakřičel a ostatní se smáli. Kyra nikdy nezapomněla, jak se v ten moment styděla.

Nejprve pohlíželi otcovi muži na její hůl jako na vtip# nakonec ji všichni tito stateční muži, kteří jinak nosili obouručné

meče, sekerky a halapartny, které přeseckly strom jediným sekem, používali jen jako cvičební zbraň. Na její hůl ze dřeva hleděli jako na hračku a měla kvůli ní ještě méně respektu.

Ale z vtipu se stala neočekávaně mstivá zbraň, které bylo třeba se obávat. Zbraň, proti které se nyní nedokázalo mnoho otcových mužů ubránit. Kyra byla překvapená její lehkostí a ještě více byla překvapená, když zjistila, že ji docela dobře přirozeně ovládala – tak rychle, že sázela rány, zatímco vojáci ještě ani nestihli své meče pozvednout. Nejeden muž, se kterým se utkala, sklidil od hole modřiny a ona se, ránu za ránou, probodovala k respektu.

Kyra, díky nekonečnému trénování o samotě po celé noci, zvládla obraty, které muže ohromovaly, pohyby, kterým žádný z nich úplně nerozuměl. Začali se o její hůl zajímat a ona je začala učit. V Kyřině mysli se její luk i hůl navzájem doplňovaly, oboje mělo stejnou důležitost: luk potřebovala pro boj na velké vzdálenosti a hůl pro boj na blízko.

Kyra také objevila, že má vrozený talent, který těmto mužům chyběl: byla mrštná. Byla jako Střevle potoční v moři pomalu se pohybujících žraloků a zatímco tito stárnoucí muži měli ohromnou sílu, Kyra kolem nich mohla tančit, vyskočit do vzduchu, dokonce kolem nich proletět a přistát v perfektním kotoulu – nebo na nohou. A když se její mrštnost spojila s dovednostmi, s jakou ovládala svou hůl, pak to byla smrtelná kombinace.

“Co tady dělá ona?” řekl drsný hlas.

Kyra stála po straně cvičiště, vedle Anvina a Vidara, zaslechla

blížící se koně, otočila se a uviděla jak k nim cválá Maltren, po boku měl pár vojenských přátel, ještě dýchal zhluboka a třímal meč ze cvičiště. Shora se na ni opovržlivě podíval a jí se z toho zevřel žaludek. Ze všech otcových mužů byl Maltren jediný, který ji neměl rád. Z nějakého důvodu ji nesnášel od prvního momentu, kdy ji spatřil.

Maltren seděl na svém koni a zuřil# měl placatý nos a ošklivý obličej a byl to muž, který zbožňoval nenávidět a zdálo se, že v Kyře našel svou oběť. Vždy byl proti její přítomnosti na tomto místě, možná proto, že byla dívka.

“Měla bys být zpátky v tvrzi tvého otce, děvče,” řekl, “a připravovat se na hostinu s ostatními mladými, ignorantskými děvčaty.”

Leo, který byl vedle Kyry, zavrčel na Maltrena a Kyra mu na hlavu položila ruku, aby ho uklidnila a držel se zpátky.

“A proč je tomu vlkovi dovoleno být na našem pozemku?” dodal Maltren.

Anvin a Vidar se na Maltrena podívali chladným, tvrdým pohledem a odvedli Kyru na stranu, a Kyra trvala na svém a usmála se na něj, věděla, že je pod jejich ochranou a že ji nemůže k odchodu přinutit.

“Snad by ses měl vrátit zpět na cvičiště,” oponovala uštěpačným hlasem, “a nezabývat se příchodem a odchodem mladého, ignorantského děvčete.”

Maltren zrudnul, nebyl schopen odpovědět. Otočil se, připraven vyrazit odtud, ale neodpustil si poslední popíchnutí.

“Dneska se hází kopím,” řekl. “Bude lepší, když zůstaneš stranou, až budou skuteční muži házet skutečné zbraně.”

Obrátil se a odjel s ostatními a jak ho pozorovala odjíždět, její radost z toho, že je tu, se jeho příchodem zkazila.

Anvin jí uštědřil uklidňující pohled a položil jí ruku na rameno.

“První lekce bojovníka,” řekl, “je naučit se žít s těmi, kteří tě nenávidí. Ať se ti to líbí nebo ne, budeš nakonec bojovat po jejich boku a tvůj život na nich bude záviset. Často se nejhorší nepřátelé objeví ne zvenčí, ale uvnitř.”

“A ti, kteří neumí bojovat, si pouští pusy na špacír,” zazněl hlas.

Kyra se otočila a uviděla jak se blíží Arthfael, zubil se a brzo byl, jako vždy, vedle ní. Stejně jako Anvin a Vidar, Arthfael byl vysoký, nelítostný bojovník s chladnou holou hlavou a dlouhým černým a tuhým plnovousem, měl pro ni slabost. Byl jeden z nejlepších šermířů, zřídka kdy přemožen, a vždy se jí zastal. Jeho přítomnost ji potěšila.

“Jsou to jenom řeči,” dodal Arthfael. “Kdyby byl Maltren lepší bojovník, víc by se zaobíral sebou a ne jinými lidmi.”

Anvin, Vidar a Arthfael vyskočili na koně a odjeli s ostatními a Kyra tam stála, dívala se za nimi a přemýšlela. Proč někteří lidé nenáviděli? přemítala. Nevěděla, jestli tomu někdy porozumí.

Jak vyrazili přes cvičiště, závodili ve velkých kruzích, a Kyra si s posvátným úžasem prohlížela ty ohromné válečné koně a toužila po dni, kdy jednou bude mít také svého

vlastního. Pozorovala, jak muži krouží kolem cvičiště, jeli podél kamenných zdí, jejich koně občas uklouzly po sněhu. Muži se chopili kopí, které jim podala dychtivá pážata, a jak objížděli okruh, hodili je na vzdálené terče: štíty visící z větví. Když se trefili, zazvonil v dáli kov.

Viděla, že hodit kopí při jízdě na koni bylo mnohem těžší, než se zdálo a nejeden muž se netrefil, obzvláště, když mířili na ty menší štíty. Z těch, kteří se trefili, jen málokdo střelil přímo doprostřed – kromě Anvina, Vidara, Arthfaela a několika dalších. Maltren se, jak si všimla, netrefil hned několikrát, nadával pod vousy a hleděl se na ni, jak by za to mohla.

Kyra se chtěla zahřát, vytáhla svou hůl a začala s ní točit a otáčet v rukou, nad hlavou, kolem dokola, točila a otáčela ji jako by to byla živá věc. Bodala do imaginárních nepřátel, blokovala imaginární zásahy, střídala ruce, za krkem, kolem pasu, jako by ta hůl byla její třetí ruka, dřevo bylo za ta léta již ohmatané.

Zatímco muži kroužili kolem cvičiště, Kyra odběhla na své vlastní cvičiště, malou část cvičícího prostoru, kterou muži zanedbávali, ale sama ráda využívala. Malé části brnění visely z provazů v lesíku, byly rozvěšeny v různých výškách a Kyra jím probíhala a předstírala, že každý z nich je nepřítel, každého z nich zasáhla svou holí. Vzduch se naplnil řinčením, jak lesíkem probíhala, oháněla se, proplétala a uhýbala, jak se kolem ní houpaly. V její mysli útočila a bránila velkolepě, dobývala armádu imaginárních nepřátel.

“Už jsi někoho zabila?” zazněl posměšný hlas.

Kyra se otočila a uviděla Maltrena, jak přijel na svém koni, pohrdavě se na ni usmál, než zase odjel. Byla dopálená a přála si, aby ho někdo srovnal.

Kyra si dala přestávku a uviděla muže, kteří skončili nácvik s kopím, jak seskočili z koně a utvořili kruh uprostřed paseky. Jejich pážata k nim přiběhla a podala jim dřevěné nácvikové meče ze silného dubu, které vážily téměř tolik, co ocel. Kyra zůstala na okraji, rozbušilo se jí srdce, když sledovala, jak se muži proti sobě utkali a chtěla se k nim, víc než kdy jindy, přidat.

Ještě než začali, Anvin vkročil doprostřed a na všechny se podíval.

“V tento sváteční den se utkáme o zvláštní odměnu,” prohlásil. “Vítěz dostane část hostiny podle vlastní volby!”

Následoval nadšený výkřik, jak se muži na sebe vrhli, cvakání jejich dřevěných mečů zalilo vše kolem, jeden druhého honili tam a zase zpět.

Pře byla přerušovaná troubením, které zaznělo vždy, když byl bojovník zasažen ránou a byl poslán k postranní čáře. Trubka zaznívala často a řady brzy prořídly, většina mužů nyní stála stranou a dívala se.

Kyra stála u postranní čáry s nimi, měla obrovskou touhu se také utkat, i když to nebylo dovoleno. Ale dnes měla narozeniny, dnes jí bylo patnáct a cítila se připravena. Cítila, že byl čas se o to znovu pokusit.

“Nechte mě se také zúčastnit!” naléhala na Anvina, který stál poblíž a díval se.

Anvin zavrtěl hlavou, nespouštěje oči ze souboje.

“Dneska je mi patnáct!” trvala na svém. “Dovolte mi také bojovat!”

Skepticky se na ni podíval.

“Toto je cvičiště pro muže,” přidal se Maltren, který stál na postranní čáře poté, co ztratil bod. “Ne mladé dívky. Můžeš tu sedět a dívat se s pážaty a donést nám vodu, pokud si o ni řekneme.”

Kyra zrudla.

“To se tak bojíš, že by tě porazilo děvče?” oponovala, trvala na svém a uvnitř pocítila rozčilení. Byla přeci dcera svého otce a nikdo neměl právo s ní takto mluvit.

Někteří z mužů se začali hihňat a tentokrát se Maltren začervenal.

“Něco na tom je,” přidal se Vidar. “Možná bychom ji měli dovolit utkat se. Co můžeme ztratit?”

“Utkat se s čím?” oponoval Maltren.

“Mou holí!” vykřikla Kyra. “Proti vašim dřevěným mečům.”

Maltren se zasmál.

“To by byla podívaná,” řekl.

Všechny oči se upřely na Anvina, jak tam stál a přemýšlel.

“Když se zraníš, tvůj otec mne zabije,” řekl.

“Nezraním se,” snažně prosila.

Stál tam celou věčnost a konečně povzdechl.

“Pak v tom nevidím problém,” řekl. “Když už nic jiného, alespoň tě to už umlčí. Pokud tedy tito muži nic nenamítají,”

dodal a otočil se na vojáky.

“PRO!” vykřikl jednotně tucet otcových mužů, všichni jí nadšeně fandili. Kyra je za to všechny zbožňovala, více než dokázala vyjádřit. V jejich očích viděla obdiv, který k ní měli, stejné zalíbení, které chovali k jejímu otci. Neměla mnoho přátel a tito muži pro ni znamenali celý svět.

Maltren se posmíval.

“Nechte tu dívku, ať tedy se sebe udělá blázna,” řekl. “Aspoň se jednou provždy ponaučí.”

Zazněla trubka a jak jeden muž opustil kruh, Kyra spěchala dovnitř.

Kyra na sobě pocítila všechny oči jak muži zírali, zjevně to vůbec nečekali. Najednou proti sobě měla protivníka, vysokého muže, svalnatého, třicátníka, silného bojovníka, kterého znala již z dob, kdy otec sloužil u dvora. Ze svého pozorování věděla, že je dobrý bojovník – ale také až příliš sebevědomý, útočil hned na začátku souboje, trochu bezhlavě.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.